

**Universitat de les
Illes Balears**

Facultat d'Educació

Memòria del Treball de Fi de Grau

La tecnificació esportiva a l'edat escolar

Antoni Matas Roca

Grau d'Educació Primària

Any acadèmic 2015-2016

DNI: 43204247-N

Treball tutelat per Pere Palou Sampol

Departament d'Educació Física i Esportiva

S'autoritza la Universitat a incloure aquest treball en el Repositori Institucional per a la seva consulta en accés obert i difusió en línia, amb finalitats exclusivament acadèmiques i d'investigació	Autor		Tutor	
	Sí	No	Sí	No
				

Resum

La tecnificació esportiva abasta un model de competició on els nins participen per a obtenir un rendiment. En aquesta competició, per tant, hi pot haver l'existència de pressions i altres efectes negatius que poden fer que el nin no gaudeixi de l'esport. Des de la perspectiva educativa es proposa un model de competició amb valors per a combatre aquestes pressions i, a més, per centrar-se amb la formació de la persona i no amb la de l'esportista.

Paraules clau

Tecnificació esportiva, rendiment, competició, pressió, valors.

Abstract

The sporting excellence deals with a kind of competition in which the children are involved to obtain efficiency. Therefore, in this competition there may be the existence of pressure and other negative effects which can cause the fact that the child cannot enjoy sport. From the educational point of view a kind of competition based on values is proposed to face the pressure and, in addition, to focus on the personal education rather than in sports education.

Keywords

Sporting excellence, efficiency, competition, pressure, values.

Índex

	Pàgina
1.Introducció i justificació.....	6
2.Objectius.....	7
3.Metodologia utilitzada per desenvolupar el treball.....	9
4.Marc teòric.....	10
4.1.La tecnificació esportiva: arguments, destinataris i objectius.....	10
4.1.1. Què és la tecnificació esportiva? Comparació d'arguments a favor i en contra.....	10
4.1.2. Destinataris de la tecnificació esportiva. Talents, fases i discussions.....	14
4.1.3. Quins són els objectius d'aquests programes de tecnificació?.....	17
4.2.El context.....	18
4.2.1. La competició i el rendiment.....	18
4.2.2. On es du a terme la tecnificació esportiva? I en l'àmbit balear?.....	20
4.2.3. Pares i entrenadors. La influència d'aquests sobre els nins.....	21
4.3. Àmbit psicològic. Riscs psicològics que els infants poden patir i les prevencions que s'han de dur a terme per poder gaudir d'una bona salut mental.....	25
4.3.1.Riscs que poden patir els nins que formen part dels programes de tecnificació.....	25
4.3.2. Com es poden prevenir els problemes psicològics dels infants? La correcta actuació dels pares i els entrenadors.....	27
5.Proposta d'intervenció i investigació.....	30
5.1.Comparacions dels arguments de les entrevistes.....	31
5.1.1.Avantatges i inconvenients de pertànyer al RCD Mallorca o al CTEIB....	33

5.1.2.Els objectius del RCD Mallorca i del CTEIB.....	34
5.1.3.El moment d'especialització en aquestes entitats esportives.....	34
5.1.4.La metodologia del futbol base del RCD Mallorca i del CTEIB.....	35
5.1.5.La formació dels entrenadors del futbol base del RCD Mallorca i del CTEIB.....	36
5.1.6.L'obtenció de resultats i el model de competició.....	37
5.1.7.Les pressions dels pares i de l'exigència de l'entitat esportiva.....	38
5.1.8.La importància de l'àmbit acadèmic.....	39
5.1.9.L'horari d'entrenament.....	40
5.1.10.La viabilitat d'un projecte de competició amb valors.....	41
5.2.Treball empíric. Competició amb valors a l'escola.....	42
6.Conclusions i discussió.....	48
7.Aspectes a millorar del treball.....	49
8.Referències bibliogràfiques.....	50
9.Annexos.....	52
9.1.Entrevistes.....	52
9.1.1.Entrevista a Damià Estelrich.....	52
9.1.2.Entrevista a Rafel Crespí.....	61
9.1.3.Entrevista a Vicenç Serralta.....	68
9.1.3.Entrevista a Josep Antoni Ripoll.....	73
9.2.Mostres de graelles emplenades del sistema de puntuació amb valors.....	79

1.Introducció i justificació.

En aquest treball ens endinsarem en dos tipus de competició totalment diferents. El context de la tecnificació esportiva, com veurem, no es troba a l'escola ni tan sols a les instal·lacions esportives del poble, sinó que va molt més enllà. No obstant això, encara que el context d'ensenyament-aprenentatge de la tecnificació no sigui l'escola, està relacionat amb aquesta, ja que els subjectes d'aprenentatge i de desenvolupament tant de l'escola com del context esmentat són els nins que tenen a partir de 6 anys. Els subjectes del treball, doncs, seran els nins compresos entre els 6 i els 14 anys.

Què es pretén desenvolupar? un treball original amb el qual es pugui estudiar com pot afectar un altre tipus de context a la vida i a la salut dels infants, concretament a la salut psicològica. Amb la competició de rendiment, en la qual es troba la tecnificació esportiva, s'ha d'extreure un rendiment per part del nin, és a dir, s'exigeixen resultats. Provoca molta curiositat, doncs, estudiar fins quin punt poden estar afectats psicològicament aquests nins que han de donar el màxim a cada entrenament i a cada jornada de competició. Estan perdent la infància? Com afecta aquesta excessiva competició o l'excés d'entrenament a les seves vides? Què podem fer per prevenir o evitar aquests afectes negatius? A més de treballar la tècnica, el físic...es treballen els valors? El que volem arribar a saber és si la infància d'aquests nins pot resultar alterada o be beneficiada a causa d'aquest tipus d'esport. Tant si un nin arriba o no arriba a l'alt nivell, que l'ajudarà a ser una persona noble i competent? Els valors. Una de les nostres motivacions és, per tant, investigar una manera d'actuar per ajudar a aquests nins que ho poden estar passant malament a causa de la pressió per obtenir bons resultats, i la resposta es troba en la competició amb valors de l'escola.

A les Illes Balears disposem del Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears i d'un club professional com el RCD Mallorca. Per això, també ens interessa escoltar opinions sobre el model de competició on participen, i aprofitarem aquestes entitats per entrevistar-les, a més de fer el mateix amb dos educadors per contraposar-se a aquesta pràctica esportiva. El fet d'haver de donar el màxim a cada entrenament i a cada partit, la diferència entre les emocions quan els resultats són positius i quan no són, el fet de no poder quedar amb els amics per haver d'entrenar més hores del que és habitual, el fet de que l'entrenador no doni importància als reforços positius... Tots els factors psicològics

poden o bé ajudar al nin (reforços positius, estimulació a través del joc, to de veu càlid, pares que donen suport...) o bé perjudicar-lo (resultats per davant l'esforç realitzat, tractament com si fossin «petits adults», pares o entrenadors amb un mal comportament...). D'aquesta manera, volem enfocar aquest treball des d'una perspectiva de molta psicologia i reflexió. Els subjectes del nostre treball, però, són aquells nins talentosos que amb una sèrie d'entrenaments poden arribar a l'alt nivell, és a dir, que poden arribar a ser esportistes d'elit. Tots coneixem esportistes famosos, però com arriben aquests a l'èxit? Per quines fases han de passar per poder aconseguir-ho? La tecnificació, per tant, és una de les fases per les quals han de passar els grans esportistes, i al llarg del treball la coneixerem.

El darrer per què de la tria d'aquest tema és la crítica constructiva que es pot realitzar a l'esport de rendiment, concretament a la tecnificació precoç, mitjançant un cas pràctic durant les pràctiques d'Educació Física al CEIP Gabriel Comas i Ribas (Esporles). El projecte Juga Verd-Pley d'Alastrué i González (2013) no enfoca la competició per a únicament obtenir un resultat, sinó que amb aquesta també es treballen els valors. Així, doncs, el resultat final de cada equip es forma, en aquest model de competició, pels percentatges derivats del resultat, de l'esforç de cada equip, del fair-play que s'ha dut a terme... donant veu també als propis alumnes o jugadors, els quals participen, també, en la formació d'aquest resultat global. És per això que es realitzarà una comparació, duent a terme aquest model de competició amb valors a l'escola, entre els dos mètodes d'enfocar la competició; per una banda, la competició emprant els valors, on el més important és la formació de les pròpies persones; i, per altra banda, la competició en la qual la prioritat és obtenir un resultat que permeti a l'esportista seguir avançant cap a l'esport d'alt rendiment. El nostre objectiu final és, mitjançant aquesta pràctica, demostrar que es pot gaudir amb la competició sense haver d'obtenir resultats i treballant, en gran mesura, els valors, la qual n'és la gran diferència entre l'escola i l'esport de rendiment.

2. Objectius.

Com es podrà observar, de cada objectiu general se n'extrauran d'específics.

1.- Estudiar els factors que influeixen en els nins que es troben en els programes de tecnificació esportiva.

- Estudiar el factor del context dels nins dels programes de tecnificació esportiva (pares, entrenadors, edat dels esportistes, la pròpia competició...) i la influència que aquests realitzen sobre ells, ja siguin beneficis o perjudicis.
- Estudiar la càrrega psicològica a la qual es troben sotmesos aquests nins (estrès, pressió per obtenir un bon resultat...) i els efectes que aquestes provoquen.

2.- Estudiar què és la tecnificació esportiva i per què serveix, així com la manera de treballar-la (metodologia).

- Definir tecnificació esportiva i les passes que s'han de seguir des de que se selecciona un infant fins que es du a terme la pròpia tecnificació.
- Treballar sobre la metodologia emprada pel RCD Mallorca i el Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears (CTEIB). Com es treballen els infants? Quantes hores?

3.- Estudiar els requisits que han de disposar els nins perquè aquests puguin formar part dels programes de tecnificació.

- Estudiar els subjectes dels programes de tecnificació esportiva: els nins. Quins hi poden formar part? Quins requisits han de tenir? Fer menció al talent.

4.- Fer menció als objectius dels programes de tecnificació.

- Estudiar i criticar de forma constructiva els objectius generals i els concrets dels programes de tecnificació esportiva.
- Estudiar i valorar els objectius tant del CTEIB com del RCD Mallorca.
- Comparar els objectius de la tecnificació esportiva amb la pràctica esportiva a l'escola, la qual es du a terme amb valors.

5.- Realitzar comparacions entre els avantatges i inconvenients de la tecnificació esportiva a l'edat escolar.

- Dur a terme entrevistes en ambdues entitats perquè aquestes puguin defensar aquesta pràctica esportiva, és a dir, la tecnificació en edats primerenques.

- Dur a terme entrevistes a educadors no relacionats amb la pràctica esportiva de rendiment, perquè aquests puguin criticar de forma constructiva aquest mètode d'esport i poder comparar aquestes intervencions amb les realitzades al CTEIB i al RCD Mallorca.

6.- L'objectiu últim de treball és estudiar quin mètode de competició dóna més beneficis al nin, la competició amb valors o la competició per a obtenir un rendiment.

3. Metodologia utilitzada per desenvolupar el treball.

La metodologia, és a dir, la manera amb la que s'ha desenvolupat el treball, abasta 3 mètodes: la investigació bibliogràfica, les entrevistes amb professionals i una proposta pràctica ja duta a terme (treball empíric).

- Amb la investigació bibliogràfica el que s'ha pretès és assolir una base teòrica per a posteriorment poder aprofundir en el tema, ja que amb la recerca d'articles, llibres i revistes s'ha obtingut molta informació i diferents punts de vista d'autors. Per a dur a terme aquesta recerca bibliogràfica d'articles i revistes s'han utilitzat cercadors com "Dialnet", a més de fer una recerca de llibres a la biblioteca.
- Mitjançant les entrevistes el que s'ha aconseguit és allunyar-se de tot allò més teòric o «escrit», ja que s'ha comprovat en quin grau tot el que es pugui estudiar de manera teòrica s'apropa a la realitat. D'aquesta manera, aquests professionals ens han parlat sobre els aspectes que envolten el món de la competició, incidint en l'àmbit psicològic del nin, que és el que vertaderament ens importa. Per a desenvolupar les entrevistes s'ha seguit un model d'entrevista estructurada, en el qual, segons Taylor i Bodgan (2003) citats per Vargas (2012), es realitza la mateixa pregunta a tots els participants perquè la informació es pugui comparar amb facilitat. Així, doncs, es van preparar les preguntes abans de dur-les a terme, amb un límit de temps per a cada una, i les respostes es van gravar mitjançant un enregistrament de veu per a posteriorment passar-les a escrit. Es va concertar una cita per a cada persona que s'havia d'entrevistar, i aquests van estar en tot moment molt amables i disposats a donar informació. Les aportacions de les persones entrevistades es comentaran en l'apartat "proposta d'investigació i intervenció".

- Amb la proposta pràctica al CEIP Gabriel Comas i Ribas, durant el període de pràctiques de menció, s'ha establert un lligam entre l'escola (competició amb valors) i l'esport de rendiment. Com ho hem fet? Mitjançant una competició on els valors prevalen per damunt de tot, fet que ens ha permès comparar aquesta pràctica educativa amb la tecnificació esportiva precoç i el model de competició de rendiment. D'aquesta manera, el treball empíric ha constatat d'un sistema de puntuació (elaboració pròpia) on prevalen els valors, amb el qual s'ha pogut desenvolupar la competició.

4. Marc teòric.

No es pot arribar a explicar de forma adient els factors psicològics sense tenir una base sobre els coneixements teòrics als quals també es farà referència al treball, com per exemple què és la tecnificació esportiva o quina relació té aquesta amb l'especialització precoç o amb el rendiment, així com la seva relació amb l'alt nivell. Qui hi pot formar part? Quins són els objectius d'aquesta tecnificació? Abans d'arribar als aspectes psicològics que afecten als nins, per tant, s'hauran de contestar una sèrie de preguntes transcendents, ja que cal seguir una estructura lògica que permeti entendre al màxim aquest treball. Així, doncs, en el marc teòric es compararan arguments de diversos autors.

4.1. La tecnificació esportiva: arguments, destinataris i objectius.

4.1.1. Què és la tecnificació esportiva? Comparació d'arguments a favor i en contra.

Si en el treball hi ha un concepte clau, aquest n'és el de tecnificació esportiva. Aquest terme, però, pot conduir cap a diverses confusions, ja que qualsevol persona que no tingui uns coneixements sobre el tema pot arribar a pensar que els termes com "tecnificació esportiva", "rendiment", "especialització precoç", "alt rendiment" o "alt nivell"... signifiquen el mateix, però no és així. D'aquesta manera, a continuació farem referència als conceptes esmentats, sempre focalitzant-nos en aquells termes que són de més importància per a l'edat dels infants del treball, és a dir, els que es troben compresos entre els 6 i els 14 anys. Quan estem parlant de tecnificació esportiva, doncs? Segons el *Consejo Superior de Deportes*, el qual n'és el màxim organisme del Govern

en referència als esports, la tecnificació esportiva és l'etapa prèvia de desenvolupament i perfeccionament per la que ha de passar el jove esportista des de la seva detecció com a talent fins a la seva incorporació a l'alt rendiment.

Amb aquesta definició, doncs, podem extreure diverses informacions que ens ajudaran a entendre, encara més, què és la tecnificació esportiva. Aquesta, com hem vist, és una etapa «prèvia de desenvolupament i perfeccionament». Què vol dir això? Què la tecnificació serveix de pont entre la pràctica de qualsevol esport i el rendiment esportiu, concretament amb el perfeccionament, és a dir, el fet d'haver de guanyar o obtenir resultats per seguir el camí cap a l'alt rendiment o l'alt nivell, el que és coneix més comunament com “esport professional” o “esport d'elit”, el qual només es pot dur a terme quan es disposa d'una edat ja bastant avançada i amb unes qualitats que ho permeten. La definició que hem llegit, per últim, ens diu que «l'esportista ha de passar des de la seva detecció com a talent fins a la seva incorporació a l'alt rendiment», és a dir, els destinataris de la tecnificació esportiva, com veurem al pròxim apartat, són aquells nins talentosos, és a dir, aquells nins que tenen una gran capacitat per a dur a terme una determinada especialitat esportiva. La tecnificació, per tant, no s'acaba fins a la incorporació a l'alt nivell, el qual comença entre els 19 i 21 anys d'edat (Duron, R., 2012).

Aquesta tecnificació esport (2005) és regulada pel Programa Nacional de Tecnificació Esportiva i els Programes de Tecnificació autonòmics, els quals van ser iniciats l'any 2002 pel *Consejo Superior de Deportes* amb l'objectiu de donar suport a tots els esportistes des de la seva iniciació d'especialització esportiva fins a la seva consolidació com a esportistes d'alt nivell.

No obstant això, la tecnificació no és, ni molts menys, la primera fase per la qual han de passar els infants per a poder arribar a l'alt nivell. És per això que, abans de l'etapa de tecnificació esportiva, els infants han de passar per una altra fase, la qual és l'especialització, és a dir, quan el nin només se centra en practicar un esport i deixa de banda la pràctica d'altres especialitats esportives, a més de voler començar a obtenir un rendiment. Què passa, però, quan aquesta selecció d'un determinat esport, és a dir, l'especialització, es dona massa prest? És aquí on entra en joc l'anomenada

especialització precoç, que segons Galilea, Estruch, i Galilea (1986) és la selecció d'individus que es du a terme a edats primerenques per a un esport concret tenint en compte els aspectes tècnics, fisiològics i psicològics per arribar a l'esport professional (alt nivell) gràcies al rendiment dut a terme i explotant, des de la infància, qualitats i destreses. Així, doncs, per a aquests autors citats l'edat d'especialització precoç comprèn dels 7 o 8 anys fins els 14 o 15, i és per això que autors com Chan i Micheli (1998) citats per Borràs (2004) exposen que cal evitar l'especialització esportiva abans dels 10 anys.

Coté (2003) citat per Bueno (2012) distava molt quant a l'edat per a començar a centrar-se en un esport, ja que aquest exposa que entre els 6 i els 12 anys el nin el que ha de fer es practicar esport per a divertir-se, és a dir, aquest darrer autor consideraria aquesta primera etapa com a lúdica, i no consideraria fins als 14 o 15 anys una especialització precoç més centrada en el rendiment. No obstant això, altres autors com Ericsson (1993) citat per Bueno (2012) es mostraven més a favor de l'especialització precoç, en la que seria fonamental la genètica de l'infant, a més de proposar la "regla dels 10 anys", amb la qual els nins necessiten almenys 10 anys d'entrenament per poder arribar a l'alt nivell. És per això que autors com Baker o Coté (2003) es contraposen a aquest punt de vista exposant que l'especialització es pot evitar, ja que en un esport on els resultats es manifesten després dels 20 anys, com pot ésser, per exemple, el futbol, el temps de formació pot ésser molt menor, permetent als infants gaudir d'una primera etapa més lúdica. Bueno (2012) es manifesta a favor d'aquest darrer punt de vista, criticant la regla dels 10 anys d'Ericsson i exposant que, encara que aquests anys d'entrenament es duguessin a terme tant en les etapes d'especialització i tecnificació, pot donar-se el cas de que l'esportista no arribi a l'alt nivell es realitzin les hores que es realitzin.

Ja hem vist com Ericsson defensava l'especialització precoç, però autors com Hahn (1988) encara van més enllà, ja que aquest autor defensa l'esport competitiu de nivell a la infància, és a dir, l'esport per a obtenir un rendiment des d'edats molt primerenques, ja que considerava que l'avançament de l'edat de màxim rendiment provoca que tant els clubs com els entrenadors es puguin centrar en enfocar l'entrenament cap a l'alt rendiment cada cop amb major precocitat. El que defensava Hahn, per tant, era un sistema competitiu no adequat als infants i adaptat, per contra, als adults, ja que

exposava que la recerca de l'èxit n'és el principal objectiu. Joch (2011) i Hahn (2010) citats per Bueno (2012), per tant, pensen que l'especialització precoç no té per què ser perjudicial, ja que, tal i com diuen aquests autors, aquesta especialització primerenca no ha estat un obstacle en la carrera dels esportistes famosos. No obstant això, amb els anys hi ha hagut un canvi de perspectiva quant al rendiment, a l'especialització i a la tecnificació esportiva, ja que autors com Hopf (2009) exposen diversos estudis sobre entrenaments esportius on s'aclareix que només són possibles uns rendiments molt alts a través d'una formació a llarg termini. El que volen donar a entendre, doncs, és llevar importància a l'especialització precoç per donar-ne més al treball que es du a terme durant una sèrie d'anys per a poder arribar a l'alt nivell, ja que, tal i com exposen, començar a centrar-se amb un esport a una edat més avançada no vol dir no haver d'aconseguir èxit. Per això, es pot concloure que no es pot parlar d'una fase òptima per a començar a centrar-se únicament amb un esport, però el fet de centrar-se massa prest en un esport no garanteix arribar a l'èxit, ja que és la formació a llarg termini el provocant d'aquest.

Des de fa més de 30 anys ja hi havia una perspectiva en contra de la tecnificació i, de la mateixa manera en que autors com Hopf, Baker, Coté, Bueno o Di Cesare es mostraven en contra d'aquesta pràctica, Creff (1985) citat per Di Cesare (2010) va fer l'afirmació següent: "es llança una cistella d'ous a la paret, i els que queden sense rompre seran els nous campions", la qual ens informa de que tant l'especialització com la tecnificació tenen l'objectiu de crear i formar esportistes, sense fer menció a la formació com a persones. Clarac (1984) citat per Di Cesare (2010) encara mostrava un pensament més radical en contra de l'especialització precoç, ja que aquest exposava que els entrenadors romans, per aconseguir el triomf de Nadia Comaneci, varen destrossar la vida d'unes cent nines. Què pot passar en l'especialització i tecnificació esportiva per a que això es doni? Hi ha factors psicològics, fisiològics, socials i emocionals que influeixen en la pràctica del nin. Nosaltres parlarem dels primers, és a dir, dels psicològics, i de com aquests es poden veure afectats en la pràctica d'especialització i tecnificació esportiva. No obstant això, per què hem fet referència a l'especialització, si el que ens interessa és la tecnificació? Perquè, evidentment, són dues fases que es donen a continuació, i una especialització precoç pot conduir, evidentment, a una tecnificació precoç.

Per últim, no podem entendre el concepte de tecnificació sense parlar de la primera etapa per la qual ha de passar qualsevol esportista, la qual és la primera de totes, és a dir, la iniciació esportiva, la qual, segons Javier Giménez, Manuel Abad i José Robles (2009), no s'hauria d'iniciar abans dels 9 anys. Aquesta, per tant, és dona abans de l'especialització, i com diuen Torregrosa i Cruz (2006) l'esport que es practica inicialment pot servir com a base de la carrera esportiva d'esportistes d'elit. Què vol dir això? Que la iniciació esportiva a l'edat d'Educació Primària, és a dir, quan es comença a practicar un esport des de petit, no només pot servir per dur a terme una pràctica educativa per a la millora de la salut o per entretenir-se, sinó que aquesta iniciació ja pot servir com a base d'una carrera d'esportista d'elit, ja que aquesta iniciació seria la primera passa cap a l'esport d'alt nivell. El següent esquema ens resumeix les etapes per les quals han de passar els infants per a poder arribar a l'alt nivell, seguint l'ordre esmentat.

Així, doncs, a mode de resum, tal i com exposen Alfonso, Ortega i Palao (2009), hem diferenciat l'etapa d'iniciació, en la que l'esportista comença la pràctica esportiva de manera organitzada, és a dir, formant part d'alguna disciplina esportiva; l'etapa de desenvolupament o aprenentatge, la qual és l'etapa d'especialització, ja que en aquesta s'aprèn i es desenvolupa només una disciplina esportiva per a començar a obtenir un rendiment; i finalment l'etapa de perfeccionament, la qual és la tecnificació esportiva, amb la qual es vol aconseguir un nivell esportiu alt per donar el pas a l'alt nivell.

4.1.2. Destinataris de la tecnificació esportiva. Talents, fases i discussions.

Una de les característiques dels programes de tecnificació és que no hi poden formar part tots els nins que practiquin algun esport, sinó que aquests han de disposar d'unes determinades característiques. Quins hi poden formar part, doncs? I per què? Segons Hagedorn (2011) els infants que hi formen part són els anomenats talents, és a dir, els nins que mostren predisposicions superiors a la mitjana pel que fa als factors determinants del resultat en una esport determinat. Gràcies a aquesta definició, doncs,

podem reflexionar sobre dos fets: és la genètica la causant de que un nin sigui talentós, és a dir, que superi el nivell mitjà de l'esport que aquest practica? Per què només poden formar part dels programes de tecnificació esportiva els que tenen més facilitat per a dur a terme un determinat esport? Evidentment, la genètica és un factor determinant, ja que com diu Becerro (1995), un *campeón se nace y después se hace*, és a dir, primer s'han de tenir les característiques idònies per despuntar en un esport (genètica) per a després treballar les qualitats al màxim. Què volem dir amb això, però? Doncs que un esportista, quan arriba a l'alt nivell, haurà passat per una sèrie de fases i entrenaments que l'hauran ajudat a arribar el més amunt possible, però això només es pot dur a terme si prèviament aquest atleta ha nascut amb unes qualitats innates, les quals s'han anat treballant fins arribar a l'èxit. D'aquesta manera, els programes de tecnificació se centren en la selecció d'aquests nins amb qualitats innates, és a dir, en la selecció de talents, ja que d'aquesta manera tenen moltes més probabilitats d'arribar a l'alt nivell que qualsevol altre esportista. Així, doncs, per quines etapes han de passar aquests talents? Segons Bueno (2012) les etapes que aquests han de seguir són el descobriment, la identificació, la selecció i el desenvolupament, que són les mateixes que les que van anomenar Willians i Reilly (2000) citats per Bueno (2012), per la qual cosa podem concloure que, en aquest cas, s'ha seguit una mateixa manera d'actuació des de fa més de 10 anys. Les etapes són les següents:

- *El descobriment.* Aquest es du a terme durant la competició, encara que no s'han de tenir en compte només els que guanyen com a talents potencials, ja que segons exposa Rudolph (2011) una pràctica habitual és oblidar-se de la resta. Per tant, aquest descobriment, per a relacionar-ho amb l'apartat anterior, es duria a terme entre l'etapa d'especialització i la de tecnificació.
- *La identificació.* En aquesta fase, tal i com exposa Breitbach (2011) el que es realitza és estudiar les característiques dels talents que se segueixen, ja siguin físiques, psicològiques o sociològiques, a més de les capacitats tècniques, les quals li permetran formar part d'un programa de tecnificació determinat. Per tant, aquesta identificació o, dit en altres paraules, aquest seguiment, es du durant l'etapa d'especialització, en la qual el nin esportista du a terme un esport determinat encara sense necessitat d'haver d'obtenir un rendiment, encara que l'obtenció d'un rendiment serà el que li permetrà formar part dels programes de tecnificació.

- *La selecció.* Segons diuen Fröhner i Rudolph (2011), aquesta selecció no només es fa un cop, sinó que els esportistes han de passar per diverses seleccions. La primera es realitza quan es trien o es seleccionen els nins que mostren qualitats en els seus respectius clubs o entitats esportives, però la selecció no acaba aquí. Un cop seleccionats, aquests han d'anar passant per altres etapes de selecció, les quals vendran determinades per l'obtenció de resultats, fet que permetrà arribar o no a l'esport d'alt nivell, entre els quals hi arribaran els que mostrin més qualitats.
- *El desenvolupament.* Aquest és un dels punts claus del treball. Quan parlem de desenvolupament ens referim al conjunt de transformacions que pateixen els nins, ja siguin psicològiques, físiques... fet que, evidentment, pot dificultar la selecció, i és per això que s'ha de seguir la progressió de l'esportista. D'aquesta manera, el treball es centrarà en aquest punt, és a dir, en els aspectes psicològics que poden patir els infants durant el desenvolupament de la pràctica esportiva en l'etapa de tecnificació esportiva.

Guillén i Bara (2007) en fan de la selecció de talents una reflexió interessantíssima. Ells exposen que, més que fer-se una selecció dels talents tenint en compte una sèrie de factors o característiques, simplement es seleccionen en els programes de tecnificació els millors, és a dir, aquells que han obtingut resultats en un esport determinat i en una edat determinada. No obstant això, per què no es deixa temps per a que els esportistes assoleixin més coneixements sobre un determinat esport? Aquests autors, doncs, creuen en la formació a llarg termini, ja que un infant pot no resultar ser un talent però triomfar en un futur i, en canvi, hi ha hagut molts de casos on els joves talents, quan passa un temps, no arriben a l'alt nivell, ja que el seu nivell s'igualava amb el de la resta.

Tal i com exposa Bueno (2012), que un nin sobresurti no és una garantia de que tingui èxit d'adult, ja que la fisiologia té alts i baixos, ja que en diferents països s'han realitzat estudis comprovant què ha passat 10 anys després de que una sèrie de nins hagin guanyat, i els resultats mostren un percentatge molt baix dels que han triomfat d'adults, és a dir, en l'esport d'elit. Bunker i Thorpe (1992) estaven d'acord amb Bueno, ja que exposaven que un gran percentatge de nins i nines no aconseguien arribar a l'alt nivell a causa de l'èmfasi posat sobre la consecució d'un rendiment, i que el mètode de treball, és a dir, la metodologia, n'era uns dels principals culpables. Seirul-lo (1995) citat per

Giménez, Abad i Robles (2009), a més, exposava que la metodologia és un element fonamental per a que la pràctica esportiva sigui educativa, i que gràcies a això es podran obtenir beneficis psicològics, encara que això no es podrà dur a terme sempre que l'enfocament de la pràctica esportiva s'orienti cap a una competició "de rendiment".

4.1.3. Quins són els objectius d'aquests programes de tecnificació?

Un dels punts clau del desenvolupament del treball en són els objectius dels programes de tecnificació esportiva. Com veurem, aquests objectius tindran unes característiques determinades, les quals influiran positivament o bé negativament en els infants. Tal i com diuen Guillén i Bara (2007), l'objectiu primordial del Programa Nacional de Tecnificació Esportiva és donar suport a l'especialització tècnica dels esportistes, des d'una edat primerenca en el seu àmbit autonòmic fins la consolidació com a esportistes d'alt nivell. L'objectiu principal de la tecnificació és, d'aquesta manera, formar i obtenir esportistes d'alt nivell que puguin arribar a substituir els que hi ha avui en dia, per a que la qualitat de l'esport no es vegi disminuïda. Pel que fa a l'àmbit balear, la Fundació per a l'Esport Balear (2013) fa una definició molt semblant a l'anterior en referència a l'objectiu del Centre de Tecnificació de les Illes Balears, el qual és permetre als esportistes accedir als mitjans d'entrenament per a dur a terme un perfeccionament esportiu amb la finalitat d'arribar a un rendiment d'alt nivell en un futur.

A més, segons el *Consejo Superior de Deportes*, els centres de tecnificació tenen dos objectius més, els quals són els següents:

- Tenir consciència i ajudar als esportistes a compaginar la pràctica esportiva amb la formació escolar. Aquest objectiu, encara que faci referència a la formació escolar, parla només de com compaginar les formacions esportives i acadèmiques, sense fer referència a cap transmissió de valors per a formar persones més que esportistes.
- La detecció de "promeses esportives", és a dir, d'aquells nins que poden arribar a l'alt nivell, per a poder treballar-los i obtenir, així, esportistes d'alt nivell en un futur pròxim.

Com podem veure, en aquests objectius no hi ha cap referència cap a les pròpies persones, és a dir, només es centren en la formació "d'esportistes". D'aquesta manera, tampoc fan referència a valors que tota persona ha de tenir per a rebre una bona

educació. En la tecnificació què va primer, per tant, la persona o l'esportista? La resposta pareix clara, ja que aquests programes només se centren en la perfecció de les qualitats esportives i no amb les humanes. El que està molt clar és que el que s'ensenya en la competició de rendiment i el que s'ensenya en la competició de l'escola difereix quant als valors. D'aquesta manera, a l'escola, segons Ureña (2000) citat per Borràs (2004) es treballen una sèrie de valors tals com el respecte als companys, als adversaris i als àrbitres. L'objectiu de transmetre uns determinats valors, doncs, no està inclòs dins els objectius dels programes de tecnificació esportiva.

4.2. El context.

4.2.1. La competició i el rendiment.

Tal i com exposa Bueno (2012) el context per a dur a terme la selecció de talents és la competició, ja que és el més fàcil i més idoni per a dur a terme aquest procés. Què és la competició, però? La RAE (2014) exposa que la competició és la competència o rivalitat de qui es disputa una mateixa cosa, i l'acció de competir en matèria d'esports. Si aprofundim en la definició, és a dir, si ens centrem en la competició esportiva, Thiess, Lühnenschloss i Wille (2004) exposen que la competició esportiva es la comparació de rendiment entre esportistes o equips, i són aquests, els esportistes participants, els que carreguen amb el pes de la competició. Per què es seleccionen els talents observant-los en competició, però? Doncs perquè la tecnificació esportiva abasta aquest model d'esport, i és a partir d'aquesta competició que els nins esportistes podran avançar cap a una millora del seu rendiment. No obstant això, el desig cap a una pràctica competitiva no sorgeix a la vegada que es comença a practicar un esport. Per això, segons Ossorio (2012), la predisposició d'un nin cap a una pràctica esportiva concreta sorgeix a edats molt primerenques, la qual es dona als 7 o 8 anys, donant especial interès al joc i a la diversió, però és a partir dels 8 o 9 anys on els interessos es centren més en la competició.

En la competició, i més concretament en la competició que es dona en la tecnificació esportiva, doncs, s'ha d'obtenir un rendiment per part de l'infant. Què vol dir obtenir un rendiment, però? Significa explotar els propis recursos, és a dir, la tècnica, la capacitat física, la capacitat psicològica... per a obtenir un resultat positiu per a seguir avançant cap a l'esport d'elit, el qual coneixem com a esport professional. Aquest factor,

l'obtenció de resultats, és el que determina tant la selecció dels talents com la possibilitat de seguir cap a l'èxit un cop dins els programes de tecnificació. Bueno (2012) realitza una molt bona reflexió sobre el fet de tenir en compte els resultats de la competició, la qual és la següent:

«És molt fàcil en una competició dir que els tres primers kenyans són els tres millors. Això és molt discutible, són els tres millors aquest dia, però ¿perquè són millors que els altres? Aquí entren una sèrie de factors complexos, perquè la detecció, descobriment i el desenvolupament d'un talent és molt complex, no només per la multitud de ciències de l'esport que intervenen per detectar-ho, sinó perquè hi ha aspectes socioeconòmics, aspectes educatius, aspectes fisiològics que no són determinants, però sí molt importants. D'aquests tres atletes es fa un seguiment, sí, però això s'ha de confirmar.»

És per això que hi ha determinats aspectes, a més dels propis resultats, que també formen part de la selecció i del desenvolupament del nin esportista. Per tant, el resultat és només un factor de la competició, el qual no deixa de ser determinant, però els aspectes socioeconòmics, els educatius, els fisiològics... així com tot el procés que experimenta l'infant també s'ha de tenir en compte. La constància, per tant, també és transcendent, ja que és l'obtenció de resultats a llarg termini la que determinarà o no l'arribada a l'èxit, i dur a terme un bon seguiment i desenvolupament de l'infant n'és un aspecte clau. Per tant, aquest factor, és a dir, el fet d'haver d'obtenir un resultat per a poder seguir avançant n'és, en el meu treball, un aspecte clau, ja que són aquests els que faran que el nin porti a sobre una gran càrrega psicològica, produint que el infants estiguin sotmesos a una excessiva pressió. És per això que autors com Giménez, Abad i Robles (2009) exposen que la competició i la recerca de resultats han estat la característica més destacada dels mètodes més tècnics i tradicionals, i que aquesta pràctica moltes vegades condueix cap a un esport poc educatiu, com pot ésser el cas de la tecnificació esportiva, i per això s'han de cercar altres metodologies que fomentin el procés de l'infant i la formació com a persona, és a dir, evitant pressions i fomentant valors.

4.2.2. On es du a terme la tecnificació esportiva? I en l'àmbit balear?

Tenir unes instal·lacions pròpies per a poder desenvolupar els programes de tecnificació esportiva és de gran importància, ja que els recursos materials permetran, també, que els infants puguin progressar. És per això que s'ha de comptar amb unes instal·lacions exclusives per dur-hi a terme aquesta tecnificació o perfeccionament, i és aquí on entren en joc els Centres de Tecnificació. Així, doncs, una de les avantatges de la tecnificació és l'ús d'aquestes instal·lacions, ja que, com exposen Pintor, Alonso i Mar (2005), aquestes són de primera qualitat i estan adaptades a les característiques de l'entrenament per a obtenir un rendiment.

D'aquests centres en el nostre país n'hi ha un total de 12 i, a les nostres illes hi podem trobar el Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears (CTEIB). En aquest centre, per tant, realitzaré entrevistes a professionals per a estudiar com són els entrenaments dels nins, així com la metodologia que aquests entrenen. En aquest centre es tenen en compte els següents esports, amb els quals es duen a terme seguiments a partir dels 9 o 10 anys: Bàdminton (a partir dels 11 anys), boxa (a partir dels 12 anys), gimnàstica artística (a partir dels 10 anys), natació sincronitzada (a partir dels 10 anys) i salt de trampolí (a partir dels 12 anys). (Fundació per a l'Esport Balear, 2013)

No obstant això, existeixen clubs on només s'hi du a terme un esport però que han de funcionar com si es tractessin de Centres de Tecnificació. Per això, segons Pérez i Llames (2010) l'exigència esportiva del club on es pertany marca la pròpia exigència esportiva que se li fa al nin, ja que no és el mateix jugar, per exemple, en les categories inferiors d'un club de 1^a de primera divisió, o fins i tot de 2ª divisió, és a dir, clubs professionals, que jugar en el club del poble. D'aquesta manera, tal i com exposen aquests dos autors, els primers han de ser considerats com si fossin Centres de Tecnificació i, per tant, el seu objectiu és formar jugadors professionals, de la mateixa manera com ho fan els centres esmentats. L'objectiu del RCD Mallorca, per exemple, és seleccionar i treballar els infants des de la categoria Benjamí per a extreure el màxim rendiment possible i obtenir, en un futur, jugadors que puguin formar part del primer equip per a mantenir el club entre els 20 o 40 millors d'Espanya. En aquest club els nins es seleccionen a partir dels 9 anys (categoria Benjamí) per a competir en un món on

l'obtenció de resultats o de rendiment marcarà l'evolució cap a una futura estància en el propi club.

A les Balears, per tant, per una part tenim el CTEIB, centre exclusiu per al treball de tecnificació esportiva, i per altra banda tenim un club de futbol professional, el RCD Mallorca, el qual gaudeix, també, d'unes instal·lacions esportives pròpies i adequades a l'exigència del club, entitats que ens ajudaran a desenvolupar el treball mitjançant entrevistes, amb les quals es reflexionarà i s'obtindran conclusions.

4.2.3. Pares i entrenadors. La influència d'aquests sobre els nins.

Com hem dit abans, ens centrarem en explicar els factors psicològics als quals estan sotmesos els nins. Com sabem, els pares i els entrenadors dels esportistes són dos agents importantíssims per al desenvolupament dels infants, encara que han estat des de sempre en el centre de la nostra atenció, ja que la manera d'actuar d'aquests, en molts de casos, no ha estat la més idònia, produint una gran influència psicològica sobre els nins. A més d'aquests dos agents, però, Giménez, Abad i Robles (2009) exposen que també gaudeixen de molta importància les federacions, els clubs, els espectadors o els propis jugadors, encara que en aquest treball em centraré en les dues influències externes que més poden influenciar als nins, com són els pares i els entrenadors.

Tal i com senyalaven Brustad i Greendorfer (1992) citats per Torregrosa, Cruz, Sousa, Viladrich, Villamarín, García-Mas i Palou (2007), gairebé totes les investigacions psicològiques sobre l'esport infantil que es realitzaren fins a finals dels anys 80 van ignorar la importància que tenien els pares, els entrenadors, els organitzadors de competicions esportives i fins i tot els amics sobre els nins que practicaven un determinat esport i ignoraven, així, les influències socials i psicològiques que tenien sobre els infants, encara que, tal i com exposen Brustad, Babkes i Smith (2001) citats per Torregrosa, Cruz, Sousa, Viladrich, Villamarín, García-Mas i Palou (2007) en les darreres dècades s'han realitzat molts estudis per determinar en quin grau es du a terme aquesta influència, i és per això que els primers estudiats van ser els entrenadors ja que, segons aquests autors, són els adults més implicats en la pràctica esportiva dels nins. No obstant això, de forma més recent, els pares també han estat estudiats per a determinar

la influència que tenen sobre els infants, la qual s'ha demostrat que la influència és enorme. Així, doncs, els pares, de la mateixa manera que els entrenadors, estan en contacte amb els nins encara que sigui de manera indirecta quan aquests realitzen la pràctica esportiva. No obstant això, són els pares dels infants els que estan amb ells pràcticament la resta del dia, i són els pares els que tenen la major capacitat de decisió sobre els infants (si realitzar un determinat esport o no, si realitzar-lo en un context competitiu, si realitzar-lo en un lloc o en un altre, quant de temps el seu fill ha de realitzar aquest esport...) encara que, segons Pérez i Llames (2010), aquestes decisions s'han de prendre conjuntament, és a dir, els pares juntament amb els seus fills.

No obstant això, no tots els pares dels infants que formen part d'aquests programes de tecnificació són iguals, i és important fer menció dels tipus que hi ha. D'aquesta manera, segons el Ministeri d'Educació, Cultura i Esports (2005) existeixen 6 tipus de pares i mares, els quals en són els següents:

- El pare fanàtic, el qual cerca la victòria del seu fill per damunt de tot, utilitzant, si fa falta, vocabulari hostil o violència.
- El pare esportivament frustrat. Aquest tipus de pare es aquell que va fracassar en un determinat esport i vol aconseguir, de totes les maneres, que el seu fill triomfi en aquest esport en concret.
- El pare entrenador, el qual cerca en el seu fill aconseguir un esportista d'alt nivell. Aquest tipus de pare, doncs, és el que està més relacionat amb la tecnificació esportiva i el sobre entrenament, ja que aquesta pràctica pot arribar a conduir, com veurem, cap a riscos psicològics, ja que la ment del nin no està preparada per suportar aquesta pressió, la qual pot ésser provocada per la confusió causada pel fet de que els pares contradiguin les indicacions de l'entrenador. Aquest tipus de pare ja va ésser anomenat per autors com Smoll (1986) citat per Pérez i Llames (2010), amb la qual cosa podem saber que aquest tipus de pares ja afecta psicològicament als nins des de fa bastants anys. Un cop arribats a aquest punt, és interessant comentar la relació que esmenten Brustad i Patridge (2002) citats per Torregrosa, Cruz, Sousa, Viladrich, Villamarín, Carcía-Mas i Palou (2007), la qual indica que la participació de les famílies dels infants en el seu desenvolupament esportiu té dues cares, ja que quant més donen suport, és a dir, quan més activament participen, més

volen dirigir als infants, transmetent pressió als infants i, fins i tot, contradient les directrius dels entrenadors, com ja hem dit.

- El pare representant, el qual ofereix els drets del seu fill a un club determinat, és a dir, pretén fer negoci amb el seu fill.
- El pare indiferent, el qual no s'interessa per l'activitat que realitza el seu fill, però sí s'interessa en tenir temps lliure per ell.
- El pare sobre-protector, el qual no permet que el seu fill practiqui esport per por de fer-se mal, fent que el nin no es pugui relacionar amb altres infants de la mateixa edat. Aquests dos darrers tipus de pares ja eren citats per Smoll (1986) citat per Pérez i Llames (2010), de la mateixa manera que els pares entrenadors, amb la qual cosa podem concloure que els problemes amb els pares no han sorgit en l'actualitat, sinó que ja fa una sèrie d'anys que poden ser perjudicials per a la salut dels infants. Aquest autor, a més, citava el pare hipercrític, el qual es centra amb els errors del seu fill i no en els encerts. D'entre tots aquests tipus de pares, com hem vist, el que més relacionat es troba amb la tecnificació és el pare entrenador. Així, doncs, farem especial menció a aquest tipus de pare, tenint en compte l'opinió de la psicòloga esportiva Patricia Ramírez, a més d'altres autors.

És evident que, segons Ramírez (2013), la pressió dels pares afecta als infants negativament, ja que es poden arribar a sentir observats i avaluats, cosa que condueix cap a una pressió per a voler acontentar els seus pares, i l'objectiu primordial d'aquests passa a ser el d'acontentar i no el de passar-s'ho bé ni obtenir un rendiment per a obtenir una autoestima pròpia. Cal fer una important aturada a la frase de Ramírez, que diu que l'única pregunta que els pares han de fer als seus fills després de la competició és "com t'ho has passat? Has gaudit?", ja que si els nins saben els pares els renyaran per una cosa o per l'altra després de la competició ho poden passar malament a causa dels nívols i l'excessiva pressió. L'única exigència que han de mostrar els pares, per tant, és la dels valors com la disciplina, la generositat, l'atenció cap als companys i cap al propi entrenador. L'única persona que pot exigir resultats i rendiment a l'infant, segons Ramírez (2013) és l'entrenador. Què passa? Que quan els pares exigeixen extreure un rendiment al fill aquest va interioritzant i sentint la pressió d'haver d'obtenir un resultat a la força, ja que els propis pares són els que els pressionen per a que triomfin per a obtenir, fins i tot, diners com a benefici (quals pares serien els "pares representants").

Cruz (2001) citat per Borràs (2004) té el mateix punt de vista i fins i tot va més enllà, ja que exposa que els pares poden arribar a pressionar massa els seus fills, insultar els àrbitres, entrenadors i, fins i tot, als propis jugadors.

(2010) aquests són importantíssims per als esportistes d'edats primerenques, ja que aquests serveixen de model a imitar per a aprendre una determinada disciplina esportiva, així com serveixen per a seguir amb una bona autoestima gràcies als reforços positius que aquests poden realitzar. Tal i com exposen aquests autors, l'entrenador ha de servir de comunicador, instructor, estimulator i reforçador (positiu), i aquests a vegades s'han d'assessorar mitjançant psicòlegs per a adequar la seva conducta o comportament als infants. A més de ser bons comunicadors, els entrenadors, segons Ommundsen, Roberts, Lemyre i Treasure (2001) citats per Borràs (2004) s'han de centrar en la participació, la diversió i en millorar les habilitats dels seus jugadors, a més de centrar-se en motivar els seus jugadors, ja que aquesta motivació serà vital, segons Ponseti (1998), per abandonar o no la pràctica d'un esport determinat.

Segons exposa Ossorio (2012), es planteja una clara diferència entre els nins que practiquen esport com a un element formatiu i els que ho fan amb la finalitat d'arribar a ser professional. D'aquesta manera, en aquest darrer cas la figura de l'entrenador és la que ha de servir de nexa entre l'infant i la família, potenciant la tasca d'aquest darrer agent, fent que la formació de l'infant vagi més enllà de l'esportista, és a dir, que es formi també com a persona. Diversos autors com Smoll o Smith (1987) citats per Borràs (2004) estan d'acord quant a la importància dels entrenadors, ja que aquests exposen que l'entrenador és una figura molt important en la pràctica esportiva i, d'aquesta manera, l'actitud de l'entrenador pot modificar negativa o positivament les conductes dels seus infants, i és per això que s'han realitzat intervencions per a millorar l'estil de comunicació de l'entrenador per a poder millorar la motivació dels nins. A més, Barnet, Smoll i Smith (1992) citats per Borràs (2004) van demostrar que, a més d'un augment de la motivació, la qual pot ésser provocada pels entrenadors, es poden disminuir els abandonaments, tal i com exposa, també, Ponseti (1998). No obstant això, cal tenir clar que aquests abandonaments són reals, ja que, tal i com exposa Cruz (2001) citat per Borràs (2004) hi ha entrenadors que es preocupen més per la victòria que per la diversió

o l'esforç que realitzen els infants, fet que pot conduir a una desmotivació a causa de la pressió per haver d'aconseguir un resultat.

4.3. Àmbit psicològic. Riscs psicològics que els infants poden patir i les prevencions que s'han de dur a terme per poder gaudir d'una bona salut mental.

4.3.1. Riscs que poden patir els nins que formen part dels programes de tecnificació.

Borràs (2004) exposa que molts estudis han revelat que l'àmbit de la psicologia és un motiu per a millorar el rendiment, encara que l'esportivitat de l'esport, és a dir, els valors, molt poques vegades troba intervencions per a millorar-la. Tal i com exposa García (2010), l'etapa de formació, en la que pot haver-hi la de tecnificació, és una etapa fonamental per a l'èxit personal i esportiu, ja que, com s'acaba de dir, s'ha d'optimitzar el rendiment. En aquesta etapa hi ha d'haver un desenvolupament cognitiu i un aprenentatge d'habilitats psicològiques per afrontar la competició, per estructurar la setmana per poder assistir als entrenaments, per relacionar-se amb unes altres persones tant a l'àmbit esportiu com personal i per dur una vida equilibrada quant a l'àmbit personal, esportiu i acadèmic es refereix. A tot això aquest darrer autor li diu "benestar psicològic" i "preparació mental" per a la competició.

No obstant això, aquest "benestar psicològic" i la "preparació mental" es poden veure alterats sobre tot per factor externs, com la influència dels propis pares, com hem dit en l'apartat anterior. D'aquesta manera, tal i com exposa Ossorio (2012), els nins esportistes que destaquen prematurament es veuen sotmesos a una pressió imposada pels seus pares, ja que aquests volen que els seus fills arribin al més alt el més aviat possible, provocant un excés de competència i pressió. Com hem vist en l'apartat del context dels pares i els entrenadors, els nins es poden veure influenciats negativament, fet que pot conduir cap a una mala salut psicològica. D'aquesta manera, en aquest context de rendiment i competició, segons Di Cesare (2010), els nins poden patir una sèrie de riscs, entre els quals trobem:

- L'entrés que pot produir la recerca desesperada d'aconseguir una victòria.
- Augment de la violència dintre la competició. Aquí és on haurien d'entrar els valors dins l'esport de rendiment, i realitzaré la pràctica de competició-valors a l'escola per demostrar la compatibilitat d'aquests dos factors. És per això que segons

Navarro, Amar i González (1995) citats per Borràs (2004) l'actitud disruptiva es dona a causa de l'ansietat provocada per la competició, i aquesta pot ser tractada per estratègies d'autocontrol.

- La pressió que poden rebre els joves talents per arribar a obtenir bons resultats. Aquesta pressió és externa, és a dir, la poden rebre tant dels pares com dels entrenadors, i aquesta pressió pot desembocar cap a una disminució de l'autoestima.
- Falta d'iniciativa personal en el joc, ja que la influència negativa externa pot produir que la falta de confiança "bloquegi" a l'infant a l'hora d'executar un determinat esport.
- Entrenaments i competicions cada cop més dures, fet que pot conduir cap a un augment de la pressió i l'estrès que poden afectar a la salut mental del nin.

Segons exposa Ramírez (2013), no hem d'oblidar per què el nin va començar a dur a terme un esport determinat, el qual era per diversió i per gust. D'aquesta manera, un cop passada de l'etapa d'especialització a la tecnificació, aquesta diversió s'ha de preservar. Aquesta diversió és la que, al cap i a la fi, permet que el nin segueixi practicant un determinat esport. En aquest apartat arribem a un factor molt important, ja que és veritat que en l'etapa de tecnificació els nins han d'obtenir un resultat, però és amb la diversió i amb la passió quan aquest es podrà obtenir. Cruz (2007) citat per Borràs (2004) segueix el mateix argument que Ramírez, ja que aquest exposa que l'esport ha de servir per millorar el desenvolupament de l'autoconfiança i la diversió, i que si el nin s'ho passa bé, per tant, no es sentirà pressionat i podrà arribar a obtenir un resultat amb molta més facilitat, ja que tindrà un estat de salut psicològic excel·lent, fent especial menció a l'esforç dut a terme. Ossorio (2012) segueix dient que a mesura que els nins gaudeixen amb l'esport, augmenta el seu equilibri i disminueix l'ansietat. Què passa? Que els esportistes amb ansietat, depressió... fracassen amb més facilitat, i és per això que es veu la salut mental com un distintiu per arribar a l'èxit esportiu.

Autors com Giménez, Abad i Robles (2009) expliquen que els factors o qualitats psicològiques pertanyen a l'àmbit psicosocial, entre les quals s'hi troben el coneixement de les pròpies possibilitats i limitacions, l'esperit de superació, la responsabilitat i autocontrol, l'autovaloració, l'autoestima i la valoració. Altres autors pensen també que

l'àmbit psicològic de l'esport ha de fomentar la confiança en un mateix, és a dir, l'autoconfiança, a més de respectar a la resta de persones (companys, entrenador....) i les preses de decisions d'aquestes, així com la diversió que produeix el fet de practicar el propi esport, tal i com exposa Boixadós (1998) citat per Borràs (2004). Aquest àmbit, el psicològic, serveix, a més, per aprendre a establir objectius i per a superar reptes personals. Què cal evitar, doncs? L'abandonament de l'esport que es produeix a causa de l'ansietat que provoca la competició i l'absència de diversió. Per tant, segons Chan i Micheli (1998) citats per Borràs (2004) l'esport ha de servir per a millorar l'estat psicològic del nin, produint un bon desenvolupament mental. És per això que per arribar a tenir èxit és fonamental que els infants tinguin confiança amb ells mateixos (autoconfiança) i amb l'entorn que els envolta, ja siguin els seus pares, els amics o l'entrenador. La confiança se frustra quan plantejam malament l'objectiu. Si la confiança depèn de si ens esforcem o no, la confiança no es debilita; en canvi, si la fem dependre només dels resultats, la podem perdre, i es això el que se'ls ha de transmetre als infants.

4.3.2. Com es poden prevenir els problemes psicològics dels infants? La correcta actuació dels pares i els entrenadors.

Els problemes psicològics que poden patir els nins, com hem vist, poden resultar molt perillosos per a la salut dels infants, i és per això que cal prevenir abans que curar. Per tant, hi ha una sèrie de passes que tant els pares com els entrenadors han dur a terme per fer una bona actuació pel que fa al tracte amb els nins per a que la salut psicològica no es vegi perjudicada.

- El primer factor al qual faré referència és a la motivació, el qual ja hem comentat anteriorment. Com han de motivar els pares als seus fills, però? Tal i com exposa Ramírez (2013) aquesta motivació s'ha de realitzar amb reforços positius que permetin al nin seguir practicant una disciplina esportiva determinada, així com els permeti seguir perseguint els objectius principals pels quals practica esport, com són tenir bona salut, passar-s'ho bé, relacionar-se amb els companys o voler obtenir un rendiment de manera intrínseca. A més, no s'ha de motivar per a que els infants realitzin objectius que no poden assolir, com pot ésser extreure un rendiment que un determinat nin no pot arribar a aconseguir, i és per això que en aquest punt és molt

important adonar-se'n de la realitat en la qual es troba l'infant. Quant als valors que poden provocar una correcta motivació, Boixadós, citat per Borràs (2004) exposa que l'esportivitat i el que anomenem "fair-play" (joc net) poden provocar una disminució de les conductes violentes.

- Què poden demanar els pares als seus fills sense necessitat de proporcionar una pressió negativa, doncs? La resposta es troba en l'esforç i compromís amb els objectius que marca el club o l'entrenador. Aquest, per tant, és un punt clau, ja que segons Ramírez (2013) els pares s'han de comprometre a acceptar l'objectiu que ha d'assolir el nin marcat pel club o l'entrenador. Què vol dir això? Que si l'objectiu d'un determinat club, com pot ésser el RCD Mallorca, és obtenir un rendiment, els pares han d'estar disposats a acceptar aquest objectiu i han d'ajudar al nin a que es senti el millor possible per a que pugui extreure dit rendiment. Com es pot fer això? Mitjançant el punt anterior, és a dir, amb reforços positius. A més, tal i com exposa Ossorio (2012), les expectatives que han de tenir els pares sobre els seus fills han de ser realistes, és a dir, els objectius que es posen sobre els infants han de ser adequats a les seves pròpies capacitats.
- Un altre aspecte clau per a realitzar una bona prevenció és el fet de que els pares no demanin una cosa diferent al que demana l'entrenador al seus fills, ni que exigeixin que els seus fills facin més del que l'entrenador demana. No es pot contradir, per tant, el que demana l'entrenador, ja que segons l'esmentada psicòloga això pot provocar una confusió a l'infant que pot afectar a la seva salut psicològica a causa de la pressió. Pérez i Llames (2010) exposen que, a més, els pares han de veure a l'entrenador com a la persona que ha de prendre les decisions, la qual té els seus criteris per a dur-les a terme. A més, aquests autors exposen que no han de rebatre les decisions ni del propi entrenador ni de l'àrbitre de la competició, ja que aquestes actituds disruptives es poden arribar a imitar provocant violència entre els infants.
- El que no han de dur a terme els pares és una gratificació econòmica quan els seus fills, des del seu punt de vista, fan les coses bé, ja que amb aquesta pràctica el que es fa és educar el materialisme. És per això que no cal confondre els reforços positius amb el materialisme, ja que els diners són per a una professió, és a dir, quan es necessiten per viure, i la motivació dels nins ha de ser intrínseca per a divertir-se i fer-ho el millor possible. (Ramírez, P., 2013)

- Han d'acceptar tant els èxits com els fracassos dels seus fills, ja que, com sabem, no tots arribaran a ser esportistes d'elit, i aquests fracassos s'han d'afrontar i no evitar. (Pérez, E. i Llames, R., 2013)

(2010), han de

seguir una sèrie de recomanacions:

- Centrar-se en dur a terme un ensenyament de forma positiva i divertida, per a fomentar el gust per l'esport entre els seus jugadors.
- Han d'adaptar les activitats als subjectes, i no al contrari, a més de realitzar una seqüenciació de les activitats partint de les capacitats dels nins.
- Han d'establir expectatives o objectius reals per a cada infant, de la mateixa manera que exposa Ossorio (2012) en referència als pares. Per tant, tant els pares com els entrenadors han d'establir objectius reals per als infants.
- Han de fer explicacions clares, curtes i precises, així com dur a terme demostracions per a facilitar al màxim l'aprenentatge per part dels infants.
- Han de realitzar reforços positius quan es donen actuacions correctes per part dels nins i no només quan es donen resultats positius, és a dir, també s'han de tenir en compte els seus progressos. Ramírez (2013), com hem vist, també ha donat moltíssima importància als reforços positius que han de fer els pares, però els entrenadors també han de dur a terme aquesta metodologia.
- Recompensar l'esforç més que el resultat, ja que si es du a terme un gran esforç en l'etapa de tecnificació, els resultats no tardaran en arribar i es donaran en el moment oportú. A més, segons Boixadós (1998) citat per Borràs (2004), l'esport ha d'evitar que l'èxit només depengui de la victòria, així com perdre sigui sinònim de fracàs, fet que es produeix quan no es té en compte ni l'esforç ni el progrés que ha experimentat l'infant. És interessant l'aportació de Borràs on exposa que s'ha d'evitar un excés de premis en les competicions esportives, ja que això condueix al materialisme, tal i com també diu Ramírez (2013), i cap al món comercial de l'esport.
- S'han de corregir els errors des d'una perspectiva positiva i sense fer especial menció als errors comesos, ja que això pot conduir cap a una baixa autoestima, és a dir, el nin es pot veure afectat emocionalment.

- Han d'aconseguir que els nins creguin en ells mateixos, és a dir, produint una bona autoestima en el moment de l'actuació esportiva, per a que així agafin seguretat. Amb tot això, es pot concloure que l'esport contribueix a la formació de la personalitat de les persones, entre les quals s'hi troba el concepte que acabam d'esmentar, l'autoestima, així com l'ansietat. Així, doncs, Berger, Friedmann i Eaton (1988), citats per Borràs (2004) exposen que la pràctica esportiva condueix a una reducció de la tensió i de l'angoixa, ja que l'estímul estressant es distreu, i és per això dintre dels programes de tecnificació esportiva aquesta reducció de l'angoixa i l'ansietat s'hauria d'aconseguir, i no a la inversa.
- S'han de modificar les regles i adaptar-les al grup per tal de mantenir l'atenció i la motivació, així com la participació.
- Han de mostrar entusiasme, ja que aquest es contagia i provoca un context de positivitat.

Com sabem, a més, els entrenadors i els pares han d'estar en contacte per anar coordinats i no demanar als infants objectius diferents, ja que una descoordinació d'aquest tipus generaria un estat de confusió molt gran en l'infant. És per això que els entrenadors han de transmetre als pares el desig de formar de manera adequada als seus fills i ajudar-los a millorar en un món on la competició i el rendiment són els principals protagonistes. (Ossorio, D., 2012)

5. Proposta d'intervenció i investigació.

Les entrevistes es van realitzar al RCD Mallorca (club professional amb el primer equip a la 2ª divisió espanyola i on s'hi pot participar des de la categoria Benjamí, és a dir, des dels 9 anys) i al Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears (CTEIB), on es combinen entrenaments esportius amb classes acadèmiques amb nins a partir dels 14 anys, a qui s'ha fet un seguiment a partir dels 9. Els entrevistats han pogut opinar sobre diversos aspectes relacionats amb la competició. A més, es van entrevistar mestres d'Educació Física per poder-se expressar sobre el funcionament d'aquestes entitats. Els entrevistats són:

- Damià Estelrich, encarregat de l'àrea de metodologia del futbol base del RCD Mallorca. (Àmbit competitiu/esportiu)
- Rafel Crespí Terrassa, director del CTEIB. (Àmbit competitiu/esportiu)

- Josep Antoni Ripoll, mestre d'Educació Física. (Àmbit educatiu)
- Vicenç Serralta, mestre d'Educació Física. (Àmbit educatiu)

Com es podrà observar a continuació, s'ha elaborat una taula per a que es pugui apreciar en quins apartats coincideixen i en quins discrepen. Posteriorment, s'han elaborat 10 apartats, els quals pertanyen als 10 temes tractats en les entrevistes, on es podrà veure el desenvolupament de les comparacions per a donar més detalls sobre aquestes i els temes dels quals s'han parlat.

Finalment, s'ha desenvolupat el treball empíric, el qual, com hem dit, es va realitzar al CEIP Gabriel Comas i Ribas (Esporles) durant les pràctiques de menció d'Educació Física. Aquest treball empíric, doncs, mostra un sistema de puntuació amb valors per fer de la competició un sistema més educatiu. D'aquesta manera, es veurà la diferència que hi pot haver entre una competició educativa i una competició on preval el rendiment.

5.1.Comparacions dels arguments de les entrevistes.

La llegenda de la taula on es podran veure les coincidències i les discrepàncies és la següent:

“v”: Es mostra d'acord amb l'ítem corresponent.

“x”: No es mostra d'acord amb l'ítem corresponent.

“-” : No va tractar l'ítem corresponent.

		ÀMBIT COMPETITIU		ÀMBIT ACADÈMIC		
		Damià Estelrich	Rafel Crespi	Josep A. Ripoll	Vicenç Serralta	
1	Avantatge de tenir instal·lacions i altres recursos	v	v	v	v	
2	Avantatge de tenir bona organització	v	v	v	v	
3	Avantatge de tenir reconeixement social i econòmic a partir del triomf	v	v	v	v	
4	Existeix la pressió sobre els infants	v	v	v	v	
5	Sacrifici a l'hora de participar a un club professional/ centre de tecnificació	v	v	v	v	
6	Perjudici comercial sobre l'esport	v	v	v	v	
7	Competir per a guanyar, perdre o empatar	v	x	x	x	
8	Objectius centrats en la persona i no amb l'esportista	x	x	v	v	
9	Treball amb valors humans en l'esport	v	x	v	v	
10	Especialització a partir dels 9 anys	v	v	x	x	
11	Formació als centres partir dels 14 anys	v	v	v	v	
12	En contra de l'especialització precoç	x	x	v	v	
13	S'ha de dur a terme una especialització precoç per poder arribar a l'alt nivell	-	v	-	v	
14	Formació amb presa de decisions	v	v	v	v	
15	Formació integral (pràctica de diversos esports)	x	x	v	v	
16	Formació pedagògica dels entrenadors	v	-	v	v	
17	L'entrenador ha de ser un model	v	-	v	v	
18	Exigència de bons resultats	x	v	x	x	
19	Competició amb resultats i classificacions	v	v	x	x	
20	Davant el mal comportament del pare el nin ha de seguir jugant	x	-	-	v	
21	Coordinació entrenador-pares	x	-	v	v	
22	Escola de pares	v	-	v	v	
23	L'esport d'alt nivell no és d'educatiu	-	v	v	v	
24	Coordinació escola-entitat esportiva	x	v	v	v	
25	Preferència de l'àmbit acadèmic enfront l'esportiu/competitiu	-	x	v	v	
26	Entrenaments	Benjamins: 3 dies, 90 min.	v	x	v	v
27		Alevins: 4 dies, 90 min	v	x	v	v
28		7 dies, més de 90 min	x	v	x	x
29	Competició marcada per valors i no només amb un resultat en els infants	x	x	v	v	
30	Competició marcada per valors i no només amb un resultat en els adults	x	x	x	x	

5.1.1. Els avantatges i inconvenients de pertànyer al RCD Mallorca o al CTEIB.

Tal i com han exposat Estelrich i Crespí, les instal·lacions i recursos que disposen tant el RCD Mallorca com el CTEIB ajuden al nin, ja que es té un equip de fisioteràpia i un gabinet de psicologia (en el cas del CTEIB), i tant Ripoll com Serralta també donen importància a aquests recursos. Com hem vist, Pintor, Alonso i (2005) exposen que les instal·lacions dels Centres de Tecnificació del nostre país són de primera qualitat i estan adaptades a les característiques de l'entrenament. A nivell de programació setmanal, mensual... les dues entitats gaudeixen d'una correcta organització, i això és una gran avantatge pels infants també des del punt dels mestres. El darrer avantatge que exposen Ripoll, Serralta, Estelrich i Crespí és el de reconeixement social i, fins i tot, econòmic que pot tenir un infant si al llarg dels anys aconsegueix fites esportives.

Quant als inconvenients que poden patir podem trobar l'obsessió de les famílies per a que els seus fills triomfin, transmetent als infants una excessiva pressió i, a més, provocant que els costi acceptar una possible baixa. D'aquesta manera, tant la visió dels mestres com la d'Estelrich i Crespí és que els pares animin als nins a gaudir el moment i a aprendre el màxim possible. Els 4 subjectes, a més, coincideixen en que formar part d'un club professional com el RCD Mallorca i, sobre tot, d'un programa de tecnificació esportiva, és molt sacrificat, ja que es disposa de molt poc temps lliure i personal. Per això, Ripoll proposa reduir horaris. La pressió familiar, d'entrenar i estudiar i, a més, d'obtenir resultats fa que la situació en la qual visqui el nin sigui difícil, ja que poden tenir un nivell d'estrès elevat i patir, en algun cas extrem, depressions greus, tal i com exposa Di Cesare (2010). Els 4 subjectes, a més, opinen que el món comercial que envolta l'esport de rendiment perjudica molt la competició i els mateixos nins. Això fa que en moltes ocasions les famílies també es llencin cap aquest món comercial i només es fixen amb els diners, de la mateixa manera que els propis representants, sense mirar què és el millor pel seu fill, tal i com també exposa Ramírez (2013). A més, sobre tot en el programa de tecnificació esportiva, en moltes ocasions els pares han de demanar préstecs per a poder viatjar a les competicions, tal i com exposa Crespí, per la qual cosa només tenen accessibilitat a les competicions i més possibilitats d'arribar a l'alt nivell els que tenen més recursos. Fins i tot, Serralta anomena la pressió publicitària en referència a les marques comercials a les quals estan sotmesos.

5.1.2.Els objectius del RCD Mallorca i del CTEIB.

Damià Estelrich exposa que des del RCD Mallorca es vol que el nin creixi futbolística i personalment. Què es té en compte per a determinar aquest creixement? Els hàbits i els valors de l'esforç, de l'esperit de superació... els quals es treballen dia a dia, encara que a llarg termini l'objectiu d'aquest club és obtenir el màxim nombre de jugadors per al primer equip. En aquest club, a més, el principal objectiu del futbol base és formar jugadors, no guanyar, i això implica competir per a guanyar, empatar o perdre. Serralta i Ripoll, doncs, es mostren d'acord en que s'han de treballar valors en la competició per a que el jugador, en un futur, pugui donar exemple a la societat, encara que no comparteixen la idea de que l'objectiu principal del club sigui extreure jugadors per al primer equip.

Des del CTEIB, Rafel Crespí exposa que l'objectiu fonamental és que els alumnes puguin compaginar la part esportiva amb l'acadèmica, ja que la càrrega d'entrenament tant pel dematí com per la tarda és molt alta. Per tant, el CTEIB ha d'estar a disposició de la Fundació de l'Esport Balear, que dictamina els horaris d'entrenament, per a posteriorment realitzar l'horari acadèmic. Així, doncs, es realitzen els horaris educatius en funció dels horaris d'entrenament, i des de l'àrea acadèmica es faciliten informes a l'àrea esportiva. Un esportista, a més, pot anar a competir diverses setmanes o, fins i tot, mesos, fora del CTEIB. L'objectiu a llarg termini dels programes de tecnificació és obtenir atletes professionals, i d'aquests n'arriben pocs, tal i com exposa el propi Crespí. Per tant, la principal diferència entre els objectius del CTEIB i del RCD Mallorca són els valors que el club professional de futbol transmet. Tant en Josep Antoni com en Vicenç Serralta no estan d'acord amb el fet de que l'objectiu fonamental hagi de ser extreure atletes professionals. Aquests mestres pensen que no és possible treballar l'àmbit esportiu sense tenir en compte els valors humans. Els nins que formen part d'aquests programes tenen l'objectiu d'arribar a l'elit, i per això, segons la perspectiva d'aquesta mestres, s'ha d'establir una escala de valors per a que el nin pugui relacionar el seu rendiment amb uns valors coherents amb la societat.

5.1.3.El moment d'especialització en aquestes entitats esportives.

Com vam veure, autors com Chan i Micheli (1998) citats per Borràs (2004) exposen que cal evitar l'especialització esportiva abans dels 10 anys, i altres autors com Coté (2003)

citada per Bueno (2012) considerava que l'especialització precoç es duia a terme quan se centrava en un esport abans dels 14 o 15 anys. En aquest cas, per tant, ni el RCD Mallorca ni el CTEIB van tenir en compte l'opinió d'aquests autors. Tal i com diu Damià Estelrich, al RCD Mallorca s'hi pot participar des dels 9 anys, i els seguiments que realitza la Fundació per l'Esport Balear sobre determinats nins per a situar-los, després, dins els programes de Tecnificació, es comencen a donar, tal i com també diu Rafel Crespí, als 9 anys. Evidentment, si es realitza un seguiment a un infant de 9 anys vol dir que aquest nin ja està molt especialitzat en un esport determinat.

Des de la perspectiva educativa, per tant, no s'està d'acord en el fet de que els infants s'especialitzin tan prest, però també sorgeixen discrepàncies entre ells. Segons Ripoll, per tant, fins els 14 anys, és molt important que els nins tinguin un bagatge general, fet que produiria que el seguiment no es pogués realitzar. Segons aquest mestre, doncs, si un nin amb 8 o 9 anys destaca en un esport, és clar que se li pot fer un seguiment, però és molt més difícil fer-li un seguiment quan aquest nin un dia fa rugbi, un altre dia bàsquet, un altre dia vòlei... Per tant, aquest mestre proposa que amb aquesta multidisciplinarietat els seguiments es farien en edats més avançades i, per tant, els programes de tecnificació encara començarien més tard. En Vicenç Serralta, per tant, està d'acord amb aquest apartat, ja que, tal i com exposa, hi ha moltíssims nins amb 9 o 10 anys que ja estan molt especialitzats amb un esport concret i no seria necessari. No obstant això, Serralta exposa que un nin té molt complicat arribar a l'alt nivell si no ha tingut una base molt clara i especialitzada en funció d'un esport, ja que aquells que duen uns anys d'especialització li durien una certa avantatge. Així, doncs, aquest darrer mestre està d'acord amb el que diu l'anterior quant a l'especialització, encara que opina que és més fàcil arribar a l'alt nivell amb més anys d'especialització. És important fer menció a la reflexió que ens deixa Serralta: "Si tu destagues en alguna cosa, per què no potenciar-ho?"

5.1.4. La metodologia del futbol base del RCD Mallorca i del CTEIB.

Tal i com diuen Rafel Crespí i Damià Estelrich, tant el CTEIB com el RCD Mallorca parteixen de teories globals, on es prioritza que els nins interpretin el joc com un tot, elegint la millor decisió possible en un moment determinat, és a dir, potenciant la presa de decisions (metodologia significativa). L'aspecte mecànic, és a dir, la metodologia

analítica, en el RCD Mallorca, segons Estelrich, només es treballa 30 minuts de 90 d'entrenament. Tornant al CTEIB, Crespí exposa que s'intenta treballar per conceptes, és a dir, utilitzant, en una determinada situació, els mecanismes de percepció, decisió i execució. Per tant, la presa de decisions és el que realment compta, potenciant la creació de jugadors intel·ligents.

Els dos mestres, per tant, estan d'acord amb la utilització de la metodologia significativa. No obstant això, tant en Ripoll com en Serralta estan a favor d'un esport més integral, on el nin pogués gaudir de diferents esports sense especialitzar-se en un determinat. Aquest aspecte es troba estretament relacionat amb el d'especialització. D'aquesta manera, els dos mestres creuen que un entrenament, per a ser integral, hauria d'estar format per la utilització de presa de decisions en diversos esports i no en un de determinat. Seirul-lo (1995) citat per Giménez, Abad i Robles (2009), en aquest cas, seguia la perspectiva educativa, ja que exposava que la metodologia és un element fonamental per a que la pràctica esportiva sigui educativa, i que gràcies a això es podran obtenir beneficis psicològics.

5.1.5. La formació dels entrenadors del futbol base del RCD Mallorca i del CTEIB.

A més de ser bons comunicadors, els entrenadors, segons Ommundsen, Roberts, Lemyre i Treasure (2001) citats per Borràs (2004) s'han de centrar en la participació, la diversió, la motivació (mitjançant reforços positius) i en millorar les habilitats dels seus jugadors. D'aquesta manera, una bona formació és fonamental i, per això, tal i com exposa Estelrich, la majoria d'entrenadors del RCD Mallorca tenen la carrera d'Educació Primària o són titulats amb INEF (Institut Nacional d'Educació Física), ja que l'entrenador ha de servir de model i ha de transmetre uns determinats valors, tal i com també exposen Serralta i Ripoll. No obstant això, tal i com exposa Crespí, els requisits del CTEIB quant als entrenadors és més difícil d'esbrinar, ja que cada programa de tecnificació disposa dels seus propis requisits.

Des de la perspectiva educativa, doncs, tant en Ripoll com en Serralta consideren que tant els entrenadors del RCD Mallorca com els del CTEIB haurien d'estar formats pedagògicament, com en el cas del RCD Mallorca. D'aquesta manera, la formació ajudarà als entrenadors a prendre decisions, ja que segons Smoll o Smith (1987) citats

per Borràs (2004), l'entrenador és una figura molt important en la pràctica esportiva i, d'aquesta manera, l'actitud de l'entrenador pot modificar negativa o positivament les conductes dels seus infants, i els mestres de l'escola volen que es tractin als nins com a nins que són i no com a petits adults.

5.1.6.L'obtenció de resultats i el model de competició.

Damià Estelrich i Rafel Crespí tenen dues maneres molt diferents de pensar quant a l'obtenció dels resultats, és a dir, quant al rendiment que han d'extreure els seus jugadors. El primer subjecte exposa que el RCD Mallorca no exigeix resultats, sinó que el nin sàpiga competir, és a dir, que el nin intenti guanyar però que accepti la victòria, l'empat i la derrota, fet amb el que es mostren d'acord els dos mestres. La competició, per tant, en aquest club s'entén com a una part del procés formatiu, intentant guanyar però no a qualsevol preu, és a dir, intentant guanyar seguint la filosofia del club i afavorint l'autosuperació. Per últim, cal dir que, tal i com exposa Estelrich, en aquest club es deixa un marge de dos anys a tots els jugadors per a poder-se adaptar al club, és a dir, per a poder mostrar un rendiment òptim que li permeti seguir en el club. En el CTEIB, doncs, el pensament i la manera d'actuar és totalment diferent a la del RCD Mallorca, ja que, tal i com exposa Crespí, en aquest centre els resultats sí que s'exigeixen, ja que si no s'obtenen infants per a competir en campionats d'Espanya, campionats del món... el programa de tecnificació no pot justificar la feina que està realitzant. Encara que es faci bona feina, els resultats són el que tota la gent veu, i si aquests no s'obtenen el Govern Balear no inverteix diners. A causa d'això, doncs, aquest subjecte exposa que els nins poden sentir una certa pressió per a obtenir resultats, ja que el finançament pot dependre molt d'aquests i, a més, si un nin no obté resultats ha d'abandonar el programa de tecnificació.

Així, doncs, els dos mestres de l'escola no es mostren d'acord ni amb l'obtenció de resultats ni amb el model de la competició en la qual participen aquestes entitats. Per tant, des de la perspectiva educativa, en Vicenç Serralta pensa que si miréssim per una societat més justa no haurien de prevaldre els resultats per damunt de tot. Tant Serralta com Ripoll, doncs, canviarien la competició com s'entén ara, on només guanya el que té més habilitat per a dur a terme un determinat esport, per una competició amb valors on s'afavorís la participació i integració per part de tothom i on es tingués en compte

vertaderament la persona per davant l'esportista. En Josep Antoni, per tant, exposa que fins unes edats més avançades no haurien d'existir classificacions ni competicions com les que existeixen actualment, on el que prevalgui és el resultat. Des de l'escola es creu, per tant, que per a millorar la societat s'ha de valorar amb altres ítems, com el respecte cap els companys i els adversaris, la solidaritat, el joc nèt... Per tant, ni en Ripoll ni en Serralta estan d'acord en que prevalguin els resultats per davant de tot ni amb el model de competició que es du a terme, en la qual hi participen el RCD Mallorca i el CTEIB, ja que aquesta competició només es centra en l'obtenció dels resultats mitjançant classificacions.

5.1.7. Les pressions dels pares i de l'exigència de l'entitat esportiva.

Segons Pérez i Llames (2010) l'exigència esportiva del club on es pertany marca la pròpia exigència esportiva que se li fa al nin. D'aquesta manera, el RCD Mallorca és el club que ha de dominar el futbol base de la nostra illa i, per això, tal i com exposa Estelrich, quan els nins arriben a aquest club senten por i pressió. Així, doncs, aquest subjecte ha argumentat que el que se'ls exigeix és que s'esforcin i respectin els companys, els adversaris i els entrenadors. Quan els nins coneixen el que se'ls exigeix, doncs, es lleven molta pressió de damunt, i qui controla aquesta pressió és l'entrenador. Pel que fa als pares, tal i com segueix exposant Estelrich, aquests només poden anar a parlar amb el coordinador, no amb l'entrenador, ja que es considera que l'entrenador només ha de fer feina amb els nins, fet amb el qual es manifesten amb desacord Ripoll i Serralta. La manera d'actuar del club en cas de que un pare mostri un comportament inadequat, és deixar sense jugar al nin en cas de que els seus pares mostrin un mal comportament en els entrenaments o partits, ja que la preocupació del club és que la seva imatge resulti alterada, fet amb el que no es mostra gens d'acord Serralta. Com sabem, els pares poden provocar riscos psicològics al nin a causa d'una excessiva pressió, ja que tal i com exposava Smoll (1986) citat en l'article de Pérez i Llames (2010), els pares han afectat psicològicament als nins des de fa bastants anys. Estelrich, doncs, espera un canvi cap a una tendència on els pares ajudin als seus fills, creant una escola de pares orientada a ensenyar als pares a valorar el moment que el seu fill està gaudint en aquest club i a donar suport als seus fills, amb la qual es manifesten molt a favor Serralta i Ripoll. Com va anomenar el Ministeri d'Educació, Cultura i Esports (2005), existeixen pares frustrats que no van aconseguir èxits i que, per culpa d'això,

creen molta pressió en el seu fill, el qual pot, fins i tot, abandonar la pràctica d'aquest esport a causa d'una manca de motivació, tal i com també va dir Ponseti (1998).

En Rafel Crespí, en canvi, ens parla d'una pressió molt més extensa i, fins i tot, perillosa. El CTEIB disposa d'un gabinet de psicologia per ajudar als nins a aguantar la pressió i el ritme de la competició. Tal i com ha comentat aquest subjecte, han existit casos de nins que han hagut d'abandonar el programa de tecnificació sent magnífics estudiants i, fins i tot, casos extrems en els quals han patit greus depressions. Pel que fa als pares, Crespí considera que la gran majoria d'aquests entén aquest món de pressió esportiva en la qual està el seu fill, de la mateixa manera com Cruz (2007) citat per Borràs (2004) exposa que l'esport ha de servir per millorar el desenvolupament de l'autoconfiança i la diversió, encara que hi ha pares que no segueixen aquest argument i, com que no van aconseguir ser uns grans jugadors de futbol, de bàsquet, de natació... desemboquen aquesta frustració sobre els seus fills. El propi Rafel Crespí considera que l'esport d'alt nivell no té res d'educatiu, ja que es pensa que per arribar a l'alt nivell s'han de saber suportar aquestes pressions i guanyar quasi a qualsevol preu.

Tant Josep Toni com Vicenç Serralta comparteixen la frase de Rafel Crespí, la qual diu que "l'esport d'alt nivell no té res d'educatiu". Per evitar aquestes pressions, doncs, els mestres exposen que han d'existir una coordinació molt estreta entre la família, l'escola i el club esportiu o programa de tecnificació, i en concret entre la família i l'entrenador, a diferència que com es fa, per exemple, en el RCD Mallorca. Aquesta coordinació és fonamental, ja que, tal i com diu Ossorio (2012) els entrenadors i els pares han d'estar en contacte per anar coordinats i no demanar als infants objectius diferents, ja que una descoordinació d'aquest tipus generaria un estat de confusió molt gran en l'infant. Per això, els pares, segons Ripoll i Serralta, poder fer molt de mal a l'esport, ja que han tingut un pensament molt diferent al que ells entenen per competició. Per tant, des de l'escola es voldria que l'esport de rendiment anés basat en una formació de la persona.

5.1.8.La importància de l'àmbit acadèmic.

En Damià Estelrich exposa que el RCD Mallorca demana les notes dels infants després de cada trimestre escolar. Abans, però, quan els llevaven entrenaments per a que quedessin a casa seva a estudiar en cas de dur assignatures suspeses, els infants sortien a

jugar al carrer. Per tant, ara, tal i com exposa, el club no els lleva entrenaments i, en cas de que no se'ls demani ajudi, el club no intervé. Si un entrenador veu que un jugador seu n'ha suspeses unes quantes, parlarà amb ell per intentar ajudar-lo, però no farà més. L'acció més correcta, segons els dos mestres, seria que el club estàs en contacte amb l'escola i, en concret, amb el tutor del nin per a que aquest pugui donar un informe individualitzat sobre el rendiment escolar i els valors que el nin ha assolit per a després reconduir el nin tenint en compte primer de tot la formació com a persona. Serralta, finalment, exposa que un càstig pel nin mai hauria deixar de fer esport en cas de dur assignatures suspeses, sinó més bé el contrari, tal i com du a la pràctica Estelrich.

En el CTEIB, tal i com diu Rafel Crespí, es poden donar informes setmanals o mensuals d'un esportista determinat, ja que la coordinació és molt més fàcil entre la part acadèmica i esportiva, ja que es comparteix pràcticament el mateix espai, encara que des del centre es vol millorar encara més aquesta coordinació. No obstant això, es confeccionen els horaris acadèmics en funció dels horaris d'entrenament, és a dir, la part acadèmica s'ha d'adaptar segons l'àrea esportiva, ja que, com he dit, el principal objectiu és obtenir atletes professionals, encara que la coordinació entre l'àmbit esportiu i acadèmic és molt més sòlida en el CTEIB que en el RCD Mallorca. Els dos mestres pensen que si es volgués una societat més justa i on es tinguessin les mateixes possibilitats hauria de prevaldre la secció acadèmica/educativa per damunt de l'esportiva en el cas del CTEIB, és a dir, aquest hauria d'estar organitzat al voltant de l'educació i preparar als nins amb valors. D'aquesta manera, tal i com exposa Ripoll, l'objectiu hauria de ser formar a la persona per a ser competents en un futur mitjançant uns determinats continguts, coneixements i competències.

5.1.9.L'horari d'entrenament.

En aquest cas podem veure que els dos mestres estan més a favor de l'horari que proposa Damià Estelrich des del RCD Mallorca. Els benjamins i els alevins entrenen 3 dies a la setmana i els infantils 4. A més, el cap de setmana juguen un partit. Cada entrenament té, tal i com Estelrich exposa, la duració d'una hora i mitja. Cal dir que quan hi ha període d'exàmens es lleva un entrenament setmanal fins la categoria Infantil per ajudar a l'organització dels nins. Estelrich argumenta que ara s'entrenen més dies que abans perquè la societat ha canviat, ja que si un nin es troba a casa seva no sortirà a

jugat al carrer com abans es feia, sinó estarà majoritàriament aturat i assegut a causa de, per exemple, les videoconsoles o les xarxes socials. Els dos mestres, per tant, s'han mostrat més partidaris d'aquests horaris, ja que comparant-los amb els del CTEIB han vist una gran diferència. En el cas del CTEIB, per tant, la càrrega d'entrenament és molt més intensa i els alumnes han de compaginar les classes amb els seus respectius entrenaments. Així, doncs, Crespí exposa que des de les 8 del matí fins les 8 o les 9 del vespre els infants combinen classes i entrenaments. Els dos mestres, per tant, pensen que els infants que sobre tot pertanyen a aquests programes de tecnificació poden estar perdent la seva infància. Segons García (2010) s'ha d'estructurar la setmana per assistir als entrenaments, per relacionar-se amb unes altres persones tant a l'àmbit esportiu com personal i per dur una vida equilibrada quant a l'àmbit personal, esportiu i acadèmic es refereix. Si això s'aconsegueix, el nin es trobarà dins un "benestar psicològic", el qual els infants no poden tenir, segons els mestres, amb l'horari del CTEIB.

5.1.10. La viabilitat d'un projecte de competició amb valors.

Els dos primers subjectes, els quals són els de la perspectiva esportiva, no veuen viable aplicar un sistema de puntuació amb valors a la competició que existeix avui en dia. Estelrich canviaria la perspectiva, és a dir, esperaria directament que els jugadors d'aquest club assolissin uns valors determinats sense emprar cap graella, donant això per suposat, és a dir, com si es tractés d'una obligació assolir aquests valors. Aquests valors, com la tolerància, el respecte, l'esforç, la superació... es treballen, tal i com ell exposa, en el dia a dia, i l'encarregat de transmetre'ls és l'entrenador. Els mestres estan d'acord en que es treballin aquests valors, però no en el fet de que aquests valors no puguin ajudar a puntuar en un possible competició amb valors en la qual el resultat no tendria gairebé importància. La competició en la qual forma part el RCD Mallorca es regeix exclusivament els resultats, tal i com marquen les classificacions. Rafel Crespí exposa que el que cerca el CTEIB és pur rendiment, i que per això no seria viable. Els valors, com ell diu, es transmeten molt més des de la part educativa/acadèmica. La perspectiva educativa, per tant, opina que sí que és viable i aplicable. A més, tal i com exposen els mestres, l'escola ja promou una competició amb valors amb un sistema de puntuació que té en compte el respecte als companys, als adversaris i als àrbitres. No obstant això, tant Ripoll com Serralta tenen en compte com és la societat d'avui en dia, i per això consideren que de moment no seria viable, per exemple, amb els adults, de la

mateixa manera que pensen Crespí i Estelrich. Serralta, a més, exposa que aquests centres esportius cercarien la manera de guanyar encara que la competició es dugués a terme amb valors.

5.2. Treball empíric. Competició amb valors a l'escola.

Al CEIP Gabriel Comas i Ribas es va dur a terme una competició de boti-vòlei en el temps de pati. Aquest és un esport modificat que ve del vòlei, i consisteix bàsicament en que la pilota es pot deixar botar dos cops a terra per a posteriorment enviar-la amb un colpeig a l'altre camp. A aquesta competició només hi podien participar els alumnes de 4t fins 6è, i cada equip estava confeccionat per una parella mixta (nin i nina), d'entre els quals un havia de ser de 5è o 6è i l'altre de 4t. L'escola, per tant, és un espai idoni per a fomentar la competició com una eina lúdica i transmissora de valors. Com s'ha comentat al llarg d'aquest treball, en la societat actual prevalen els resultats per damunt de tot i, en moltes ocasions, es vol guanyar de qualsevol manera. Així, doncs, el coordinador de la competició volia que hi hagués una transmissió de valors i, per això, es va pensar una manera amb la qual els alumnes no es centressin en el resultat, sinó en els valors i els aprenentatges que podien assolir. Així, doncs, es va confeccionar el sistema de puntuació següent:

Nom parella 1:

Punts per competició	Punts per respectar els companys	Punts per respectar els adversaris	Punts per respectar l'àrbitre	Punts totals
☐	☐	☐	☐	☐
☐ 1	☐ 0	☐ 0	☐ 0	☐ 0
☐ 2	☐ 1	☐ 1	☐ 1	☐ 1
☐ 3				☐ 2
				☐ 3
				☐ 4
				☐ 5
				☐ 6

Nom parella 2:

Punts per competició	Punts per respectar els companys	Punts per respectar els adversaris	Punts per respectar l'àrbitre	Punts totals
☐	☐	☐	☐	☐
☐ 1	☐ 0	☐ 0	☐ 0	☐ 0
☐ 2	☐ 1	☐ 1	☐ 1	☐ 1
☐ 3				☐ 2
				☐ 3
				☐ 4
				☐ 5
				☐ 6

Es jugaven 5 partits diaris, cada un amb 30 minuts de duració. D'aquesta manera, l'àrbitre de cada partit havia d'emplenar la graella esmentada, i havia de valorar si cada parella complia els 4 ítems establerts. Els ítems a valorar eren els següents:

- **Els punts per competició.** Cada partit s'acabava quan un equip obtenia 15 punts. L'equip que feia més punts obtenia 3 punts, el que en feia menys n'obtenia 1 i, en cas d'empat, es donaven 2 punts per equip en aquest apartat.
- **Els punts per respectar els companys.** Si en una parella els membres es respectaven entre ells i es donaven reforços positius, aquesta parella obtindria 1 punt. En cas de no donar-se aquest respecte, la parella no tindria cap punt en aquest ítem.
- **Els punts per respectar els adversaris.** Si una parella respectava els adversaris i els donava la mà al final del partit, obtenia un punt. En canvi, si no respectava la parella rival no obtenia cap punt en aquest apartat.
- **Els punts per respectar l'àrbitre.** Si una parella respectava les decisions de l'àrbitre obtenia un punt, i si no les respectava no n'obtenia cap en aquest ítem.

Així, doncs, si un equip obtenia més punts en el partit (3 punts) i, a més, es respectaven els companys (1 punt), respectaven els adversaris (1 punt) i respectaven l'àrbitre (1 punt) tindria un total de 6 punts. Si en l'equip que ha obtingut menys punts durant el partit (1 punt) també hi ha hagut respecte entre els companys (1 punt) i ha respectat tant els adversaris (1 punt) com l'àrbitre (1 punt) tindria un total de 4 punts. D'aquesta manera, si els dos equips respectaven tots els ítems, rebrien 6 i 4 punts. Si un equip obtenia 6 i punts i l'altre 3 s'havia de mirar en quin apartat no s'havia donat respecte per a realitzar un feedback i conscienciar de la importància que tenen aquests valors dintre de l'escola i en la societat en general, ja que el que vol obtenir des de l'escola, més enllà de bons esportistes, són persones educades i competents. Quan el partit acabava, l'àrbitre realitzava les puntuacions amb els propis jugadors per a donar-los aquests feedbacks. Després de cada partit, a més, tots els jugadors s'havien de donar la mà en senyal de joc nèt entre els membres d'una mateixa parella, amb els adversaris i amb l'àrbitre.

Una característica important de la fitxa és que aquesta no tenia un apartat específic pel resultat. No hi ha un apartat que posi "resultat final", sinó que hi ha "punts totals" a la

fila de cada parella. D'aquesta manera, els nins es centraven en els punts totals que ells havien fet, i no en si havien fet més o menys punts que la parella adversària. Des de l'escola, com s'ha comentat al llarg d'aquest apartat del treball, es fomenta la competició per a superar-se a un mateix i no per a guanyar a l'adversari. Cada parella se centrava, per tant, en si s'havien respectat entre ells, si havien respectat als adversaris i si havien respectat l'àrbitre. A que va conduir això? A que cap alumne ens demanés en cap moment que realitzéssim una classificació de la competició, ja que aquest mètode afavoriria als més hàbils. A ningú li agrada veure's el darrer d'una llista i que, a més, aquesta es faci pública, així com passa a les competicions en les quals participen el RCD Mallorca i el CTEIB. Quant als punts obtinguts per cada parella, podien ser els següents:

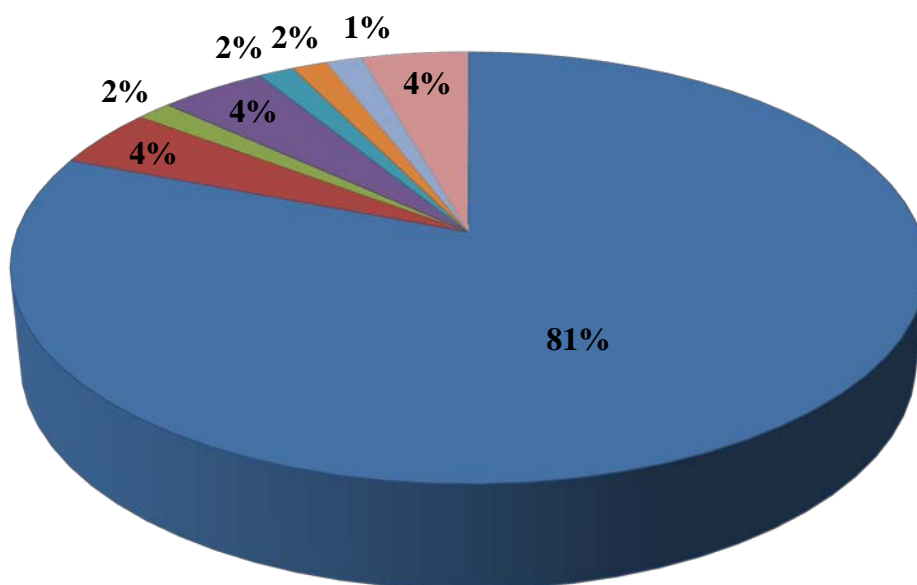
- 6 punts (primera parella) i 4 punts (segona parella): En aquest cas hi ha una parella que ha obtingut més punts per competició que l'altra, però els dos equips o parelles han respectat els companys, els adversaris i l'àrbitre.
- 5 i 5: els dos equips han obtingut 2 punts per empatar el partit, i els dos equips, a més, han respectat els companys, els adversaris i l'àrbitre.
- 5 i 4. L'equip que ha obtingut més punts per competició no ha respectat un dels ítems (respecte cap als companys, respecte cap als adversaris o respecte cap a l'àrbitre), però l'equip que ha obtingut menys punts per perdre el partit sí que ha respectat els ítems de respecte cap als propis companys, els adversaris o l'àrbitre.
- 6 i 3. En aquest cas, l'equip que ha fet més punts per competició també ha respectat els companys, els adversaris i l'àrbitre, però l'altre equip no ha respectat un dels ítems (respecte cap als companys, respecte cap als adversaris o respecte cap a l'àrbitre).
- 5 i 3: Els dos equips no han respectat un dels ítems (respecte cap als companys, respecte cap als adversaris o respecte cap a l'àrbitre).
- 6 i 2. L'equip que ha fet més punts per competició del partit ha respectat tots els ítems, però l'altre equip no ha respectat dos dels 3 ítems restants (respecte cap als companys, respecte cap als adversaris o respecte cap a l'àrbitre).

Com es pot veure doncs, la nostra manera d'enfocar la competició no era "aquest equip ha guanyat 6 a 4 a l'altre equip", sinó que "un equip ha obtingut 6 punts per fer més punts durant el desenvolupament del partit i per respectar tots els agents, i l'altre equip

ha obtingut 4 punts ja que també ha respectat tots els ítems, és a dir, han obtingut 6 i 4 punts respectivament”. La competició va estar formada per un total de 68 partits. L'estadística d'aquests partits és la següent:

Estadística de la competició amb valors

- Punts totals: 6 i 4 (un equip va obtenir més punts per competició però els dos equips varen respectar als companys, als adversaris i a l'àrbitre)
- Punts totals: 5 i 5 (el timbre va sonar quan anaven empatats i varen respectar tots els ítems)
- Punts totals: 5 i 3 (cap dels dos equips ha respectat els adversaris)
- Punts totals: 6 i 3 (els membres de l'equip que ha obtingut menys punts per competició no s'han respectat entre ells)
- Punts totals: 6 i 2 (l'equip que ha obtingut menys punts per competició no ha respectat ni als adversaris ni a l'àrbitre)
- Punts totals: 6 i 2 (els membres de l'equip que ha obtingut menys punts per competició no s'han respectat entre ells ni han respectat l'àrbitre)
- Punts totals: 5 i 4 (els membres de l'equip que ha obtingut més punts per competició no s'han respectat entre ells)
- Punts totals: 6 i 3 (l'equip no guanyador no ha respectat l'àrbitre)

A partir de l'estadística que acabem de veure es poden extreure les següents reflexions:

- En un 81% dels partits un equip va obtenir més punts per competició, però els dos equips van respectar els seus propis companys de l'equip, els adversaris i l'àrbitre, per la qual cosa, per a ser la primera vegada que es treballa amb aquesta competició de valors, és un percentatge molt elevat. L'objectiu ara és que aquest percentatge segueixi creixent.
- Un 4% dels partits varen quedar en empat, ja que els dos equips varen obtenir els mateixos punts per competició i, a més, els dos equips van respectar tots els ítems esmentats. D'aquesta manera, podem dir que tots els equips varen respectar tots els ítems i valors en un 85% dels partits.
- En un 2% dels partits no hi va haver respecte cap a l'àrbitre per part dels dos equips. En cada cas, els mestres els vam realitzar els feedbacks necessaris.
- En un 4% hi va haver un equip que va fer més punts per competició que va respectar tots els ítems, i els membres de l'altre equip no es van respectar entre ells o no es van donar reforços positius.
- En un 4% hi va haver un equip que va obtenir més punts per competició que va respectar tots els ítems, i els membres de l'altre equip no van respectar les decisions de l'àrbitre. Per això, en 8% dels partits els equips van obtenir 6 i 3 punts respectivament, ja que l'equip que va obtenir menys punts per competició no va respectar un dels ítems marcats.
- En un 4% hi va haver un equip que va obtenir més punts per competició que va respectar tots els ítems, i els membres de l'altre equip no van respectar dos dels ítems establerts.
- En un 1% dels partits es va donar el cas de que en l'equip que va obtenir més punts per competició hi havia conflictes interns o faltes de respecte. D'aquesta manera, la majoria de faltes de respecte o manques de reforços positius es donaven en l'equip que obtenia menys punts, per la qual cosa hi ha una estreta relació entre rendiment i valors esportius.

Guanyar o perdre el partit, doncs, no ens interessava ni a nosaltres, els mestres, ni als propis infants. Per contra, el que ens importava era que assolissin i donessin mostres de respecte en tot moment, amb la novetat que aquestes mostres de respecte formarien part dels punts totals. Que es duguessin a terme els valors esmentats, doncs, era fonamental per a que una parella pogués obtenir el màxim de punts possible.

Finalment, cal dir que la idea d'aquest sistema de puntuació amb valors per fer de la competició una eina més educativa es va extreure el projecte Juga Verd-Pley d'Alastrué i González (2013). Aquest és un projecte de competició amb valors, amb el qual el resultat s'obté a partir d'una sèrie d'ítems. En la formació del resultat hi participen l'àrbitre, els propis jugadors, les famílies i els entrenadors, els quals valoren s'hi ha produït respecte entre tots aquests agents. Les pautes perquè aquesta competició amb valors segueixi creixent són les següents:

- Que siguin els propis jugadors els que valorin si es duen a terme correctament tots els ítems (respecte cap a companys, adversaris i àrbitre), per fer de la competició cada cop una eina més integradora.
- Donar encara més valor als ítems com el respecte cap els companys, cap a l'àrbitre i cap els adversaris. En comptes de donar un punt per cada ítem, doncs, se'n poden donar 2 o més.
- Crear nous ítems, com podrien ésser “puntualitat, higiene personal després del partit”...

L'objectiu d'aquest treball empíric era demostrar la diferència que hi pot haver entre una competició educativa i una competició on preval el resultat del partit, i s'ha pogut veure com en el primer cas els infants han gaudit sense pressions de cap tipus i, a més, s'han tengut en compte els valors i la formació de la persona per damunt de possibles resultats.

6. Conclusions i discussió.

El Treball de Final de Grau, com s'ha pogut veure, tracta de la competició de rendiment que es du a terme avui en dia amb els infants, en la qual es troba la tecnificació esportiva. Aquesta tecnificació ve donada per una especialització precoç necessària per a poder arribar a l'alt nivell, tot i la gran quantitat d'arguments en contra d'aquesta, ja que, tal i com diu Serralta, un nin especialitzat des de petit té més opcions d'arribar a l'alt nivell que un nin que s'especialitza als 17 anys. Seria necessari, per tant, un canvi de perspectiva, ja que amb una especialització més tardana s'evitarien les pressions que s'han comentat al llarg del treball, ja que l'opinió que compartim nosaltres és la de Ripoll i la de Serralta, la qual es caracteritza per mostrar interès en la formació de la persona i no amb l'obtenció d'atletes professionals. La conclusió vers l'especialització és, per tant, que encara que avui en dia es requereixi una especialització precoç per a poder arribar a l'alt nivell, l'especialització i tecnificació esportiva haurien de donar-se a edats més avançades, ja que en les edats més primerenques, tal i com s'ha estudiat, el més important és la formació com a persona i que els nins gaudeixin practicant esport.

Quant a la pressió de les pròpies entitats esportives per a obtenir resultats, s'ha pogut veure com la perspectiva educativa cuida més aquest apartat, ja que evita qualsevol mena de pressió. Pel que fa als pares, és evident que són necessaris projectes com l'escola de pares del RCD Mallorca ja que, encara que els pares que pressionen als seus fills són minoritaris, aquests poden arribar a fer molt de mal a l'esport i provocar que hi hagi nins que abandonin la pràctica esportiva. Els entrenadors, tal i com exposaven els mestres entrevistats, han d'estar ben formats per afavorir una competició on el nin no se centri en l'obtenció de resultats.

L'últim objectiu del treball s'ha centrat en comparar la competició de rendiment amb la competició escolar amb valors, analitzant els aspectes dels dos models de competició per a veure quin afavoria més al nin. Un cop acabades les anàlisis sobre els diversos autors i sobre les persones entrevistades, s'ha pogut concloure que el model de competició de rendiment provoca al nin més perjudicis psicològics que beneficis. Per tant, la competició amb valors a l'escola és la que, tal i com opinaven Ripoll i Serralta, té en compte la formació de la persona, amb la qual el nin no experimenta cap tipus de

pressió per a obtenir un resultat, ja que a l'escola es va poder observar de primera mà l'actitud dels infants, els quals es volien superar a ells mateixos i transmetre valors. Amb la competició de rendiment o tecnificació esportiva s'ha pogut veure com es deixen més de banda. Així, doncs, la perspectiva educativa és la més adient per a crear un món competitiu regit per valors i sense pressions. Caldria que les entitats esportives, per tant, es possessin en contacte amb l'escola perquè facilités unes pautes d'elaboració de competició amb valors, com per exemple el sistema de puntuació esmentat. Amb això, es necessari un canvi no només d'aquestes entitats esportives, sinó de tota la societat en general (mitjans de comunicació, representats, presidents de les federacions...). La competició tal i com l'entén la societat avui en dia no és educativa, tal com confirmen Crespí, Ripoll i Serralta. Finalment, acabarem amb una cita de Boixadós (1998) anomenada per Borràs (2004), la qual exposa que l'esport ha d'evitar que l'èxit només depengui de la victòria, així com perdre sigui sinònim de fracàs, fet que es produeix quan no es té en compte ni l'esforç ni el progrés que ha experimentat l'infant, valors que sí té en compte l'escola.

7.Aspectes a millorar del treball dut a terme.

Tot i que la informació recollida i comparada de les 4 persones entrevistades és molt completa, ens hagués agradat poder entrevistar a molta més gent relacionada amb el món competitiu i educatiu, ja que encara haguéssim obtingut més riquesa d'arguments. No obstant això, n'érem molt conscients del temps que teníem. Tant de bo haguéssim pogut realitzar un estudi un any sencer sobre el tema, però en aquest cas no ha estat possible. Tot i això, es considera que s'ha dut a terme un treball molt complet, amb recerca bibliogràfica (marc teòric) i entrevistes i treball empíric (proposta d'intervenció i investigació), les quals han requerit molt de temps. S'han estudiat articles d'autors, opinions de professionals i s'ha proposat un sistema de puntuació amb valors a una escola, el qual ha estat un èxit. D'aquesta manera, llevat el fet d'haver volgut fer més entrevistes, justificat per la manca de temps, es considera que el treball s'ha dut a terme amb meticulositat, esforç i dedicació, ja que és un tema on la societat hi pot estar interessada per a proposar i realitzar nous canvis cap a una millor competició amb valors, on només aportí beneficis psicològics als nins.

8.Referències bibliogràfiques.

Alfonso, J.D., Ortega, E., i Palao, J.M. (2009). Edad, tiempo de participación y rendimiento de los jugadores de baloncesto de los Juegos Olímpicos. *Cuadernos de Psicología del Deporte*, Vol 9.

Amador, F., González, A. i Hernández, J. (1993). 1er simposium internacional sobre educación física escolar y deporte de alto rendimiento. Las Palmas de Gran Canaria: Servicio de Publicaciones.

Blázquez, D. (1999). La iniciación deportiva y el deporte escolar. Barcelona: INDE Publicaciones.

Borràs, P.A. (2004). Intervenció per a la promoció de l'esportivitat en el futbol cadet a Mallorca. (Tesi doctoral). Universitat de les Illes Balears, Mallorca.

Bueno, M. (2012). Los talentos. *Cuaderno de atletismo*, Vol. 61, pp.69-88.

Congreso de los Diputados. (SF). *Programa 322K. Deporte en edad escolar y en la Universidad*. Extret el 2 de març de 2016 de:

http://www.congreso.es/docu/pge2014/pge2014/PGEROM/doc/1/3/15/3/2/10/N_14_A_R_31_118_1_2_3_1322K_C_1.PDF

Galilea, J., Estruch, A. i Galilea, B. (1986). Especialización precoz en deporte. *Apunts Medicina de l'Esport*, Vol. 23, pp. 15-23.

Giménez, J., Abad, M., i Robles, J.. (Abril de 2009). La enseñanza de deporte desde la perspectiva educativa. *Wanceulen E.F. Digital*, Vol. 5, 91-101.

Gobierno de España. Ministerio de Educación, Cultura y Deporte. Consejo Superior de Deportes. (SF). *Programa Nacional de Tecnificación Deportiva*. Extret el 2 de març de 2016 de: <http://www.csd.gob.es/csd/instalaciones/tecnificacion-deportiva/>

Gobierno de España. Ministerio de Educación, Cultura y Deporte. Consejo Superior de Deportes. (SF). *Tecnificación deportiva*. Extret el 2 de març de 2016 de:
<http://www.csd.gob.es/csd/competicion-gl/05tecnificacion-deportiva/>

Gobierno de España (2005). *Tipos de padres y madres*. Extret el 5 de març de 2016 de:
<http://recursostic.educacion.es/primaria/ludos/web/pb/pd/pd02.html>

González, C. i Alastrué, P. [INEFCatalunya Barcelona]. (5 d'abril de 2014). Deporte en edad escolar. Joga Verd Play. [Arxiu de vídeo]. Recuperat de:
<https://www.youtube.com/watch?v=oj3ZKVxFLZw>

Guillén, F., i Bara, M. (2007). Psicología del entrenador. *Revista Iberoamericana de Psicología del Ejercicio y el Deporte*, Vol. 2, nº2, pp. 107-110.

Günter, T., Tschiene, P., i Helmut, N. (2004). Teoría y metodología de la competición deportiva. Barcelona: Editorial Paidotribo.

Marín, B. (1995). El niño y el deporte de alto rendimiento. En *Actividad física y deporte durante el crecimiento* (pp.157-175). Oviedo: Servicio de Publicaciones. Universidad de Oviedo.

Orts, F. (2008). La iniciación deportiva: ¿Cuándo es el deporte, verdaderamente, saludable? *Actividad Física y Deporte: Ciencia y Profesión*, Vol. 9, pp. 47-51.

Ossorio, D. (Febrer de 2012). Deporte, contexto social y familia. La cuestión de las actitudes de los padres. *Lecturas: Educación Física y Deportes, Revista Digital*, Nº 165.

Pérez, E., Llames, R. (setembre-desembre de 2010). Aplicaciones de los conocimientos psicológicos en la iniciación deportiva. *Papeles del Psicólogo*, Vol. 31, núm. 3, pp. 269-280.

Pintor, P., Alonso, E., i Martínez, S. (2005). *El trabajo con talentos deportivos en la escuela*. Extret el 8 de març de 2016 de:

<http://www.accafide.com/documentos%20de%20consulta/v%20simposium/ponencias/PONENCIAPATRICIAPINTOR.pdf>

Ramis, Y., Torregrosa, M., i Cruz, J. (2013). Revisitando a Simon & Martens: la ansiedad competitiva en deportes de iniciación. *Revista de Psicología del Deporte*, Vol. 22, núm. 1, pp. 77-83.

Rtve.es.(18 de novembre de 2013). Para todos la 2 - Entrevista Patricia Ramírez: Padres entrenadores [Arxiu de vídeo]. Recuperat de: <http://www.rtve.es/alacarta/videos/para-todos-la-2/para-todos-2-entrevista-patricia-ramirez-padres-entrenadores/2150774/>

Seirul-lo, F. (Octubre 2012). Competencias: desde la Educación Física al Alto Rendimiento. *Revista educativa*, Vol. 128, pp. 05-08.

Sociedad Argentina de Pediatría. (2010). *5º Congreso Argentino de Pediatría General Ambulatoria*. Extret el 4 de març de:

http://www.sap.org.ar/docs/congresos/2010/ambulatoria/esper_di_cesare_iniciacion.pdf

Torregrosa, M., Cruz, J., Sousa, C., Viladrich, C., Villamarín, F., Garcia-Mas, A., i Palou, P. (Gener de 2007). La influencia de padres y madres en el compromiso deportivo de futbolistas jóvenes. *Revista Latinoamericana de Psicología*, Vol. 39, Nº 2, 227-237.

9. Annexos

9.1. Entrevistes.

9.1.1. Entrevista a Damià Estelrich.

1. Quins són els objectius del futbol base del RCD Mallorca?

“El principal objectiu d'un nin des de que comença pel setembre fins que arriba al juny és que aquest nin creixi. Aquest és el nostre principal objectiu dins la nostra manera de

pensar. Com a persona i futbolísticament. Quan fitxam a un jugador de fora, per exemple, no té els mateixos hàbits esportius que té un nin d'aquí. Els hàbits i valors d'esforç, l'esperit de superació... es tenen en compte. L'objectiu fonamental per determinar si la feina de l'entrenador ha estat ben feta o no és que aquest jugador ha d'haver crescut en tots els aspectes durant un any. A llarg termini l'objectiu és obtenir el màxim nombre de jugadors pel primer equip, i això està seqüenciat per etapes. A cada etapa hi ha uns objectius més prioritaris que uns altres. No tenim una seqüenciació dels objectius com tenen a molts altres llocs, com poden ser, per exemple objectius tècnics, és a dir, no dividim el futbol en parts, a nivell de joc col·lectiu el nin ha de saber jugar de manera global. Per saber fer tot això implica que a nivell psicològic, a nivell coordinatiu... t'has d'haver anat desenvolupant. Hi ha una sèrie d'objectius establerts, i els entrenadors els trien en funció del moment de l'equip, del moment dels jugadors, de les carències o les virtuts... i la meua feina és orientar a que aquests objectius es duiguin a terme.”

2.Quan es pot formar part del RCD Mallorca? és a dir, en quin moment es pot un nin especialitzar en aquest club?

“A partir de benjamins. Els clubs professionals d'altres indrets tenen una sèrie d'ítems que els permeten tenir el luxe de triar jugadors en funció del que consideren fonamental. Nosaltres, com que ens trobam a una illa, som més flexibles i cercam unes certes condicions. Si un jugador destaca per alguna característica o té un punt fort en qualsevol aspecte i creiem que se'l pot treballar, l'agafam. Ens fixam en aquell jugador que destaca i que té un potencial de futur, no amb el que destaca perquè sigui gran o perquè destaquí per córrer molt, és a dir, miram l'aspecte tècnic, cognitiu i si el nin és intel·ligent o no. Els tres grans nivells són coordinativament amb pilota, a nivell d'intel·ligència i a nivell condicional. A nivell personal es mira després. Nosaltres hem fitxat jugadors amb famílies molt desestructurades i de situacions complicades que intentam canviar amb molta feina. Això és més complicat. També pots girar fulla i dir: aquest jugador no en té cap culpa del que viu, però nosaltres ens arriscam. Si veiem que no hi ha un canvi per part de la família, nosaltres almenys ho provam. El primer que miram és, quan arriben aquí, el punt de partida, és a dir, com arriben. Després, per Nadal, hi ha un informe del cos tècnic on es valoren certs aspectes d'aquest jugador, i per juny hi ha un informe final d'aquest jugador. El que es valora molt és l'adaptació

del nin al club. Això per part del cos tècnic. En categories de petits (benjamins i alevins) mai es treu un jugador un any per l'altre, ja que es donen 2 anys de marge mínim. Si veiem que el nin ho passa malament i no s'adapta podem parlar amb les famílies per veure què podem fer. Després de dos anys, si el jugador no s'ha adaptat, és molt difícil que s'acabi adaptant. Si un jugador, però, és molt petit i el superen físicament però té coses molt bones, no passa res, perquè nosaltres tenim paciència, el que passa és que el jugador ha de ser conscient de que en aquell moment ho està passant malament i ho ha de saber acceptar. Això és molt complicat.”

3.Quina metodologia s'empra en el futbol base del RCD Mallorca?

“A nivell de metodologia treballam a partir de les teories actuals. Aquestes són teories més globals, el joc com un tot, on es prioritza molt que els jugadors interpretin bé els conceptes del joc, que sàpiguen què poden fer i què no depenent del moment del joc, per això potenciam molt les preses de decisions. El problema és que a nivell formatiu la part analítica sí que és bona per realitzar certs conceptes. A nivell coordinatiu amb pilota, el que abans se li deia tècnica, a determinades tasques fer-les menys temps analítics però amb repetició perquè els nins agafin patrons motrius per a que després aquests patrons s'orientin bé dins la nostra idea de joc. No ho feim tot amb presa de decisions. Els entrenaments duren una hora i mitja i el 75% del temps es treballa la presa de decisions, però hi ha un 25% on potenciam les estructures coordinatives. Per què? Perquè estàs en període de formació, i les primeres edats és un període molt sensible on s'ha de potenciar l'estimulació de certs patrons. Però si que hi ha un model de joc a seguir des de benjamins fins l'equip filial i tot va orientat cap aquest model de joc. Metodologia significativa, potenciar la presa de decisions dels jugadors, ensenyar-los a veure per què una decisió que prenen pot ser bona o no, i l'ensenyament està en que s'equivoquin i que ho provin. Tot parteix d'això. Si no hi ha això, no té sentit res. Una vegada que hi és això, si que anem introduint elements i tasques analítics. Als benjamins i alevins s'han d'introduir tasques per a millorar l'atenció i la concentració, les tasques de l'escola holandesa com el control i passada ajuden molt a desenvolupar aquesta part, a nivell coordinatiu li donen molta fluïdesa, i on els potenciam més amb tasques analítics és a les etapes d'alevins de 2n any i infantils, i després tornam a baixar, és a dir, a donar més importància a la presa de decisions. És com una muntanya on l'analític té el cim a l'etapa d'infantil, que és quan han fet un canvi corporal, i

després es torna a baixar. Estem parlant de que 3 entrenaments per setmana et donen moltes possibilitats de fer feina, i parlem d'analític quan parlem de coses bàsiques a nivell coordinatiu per agafar patrons motrius. És a dir, no es tracta d'una metodologia única, sinó que hi ha variabilitat. Dins la metodologia hi ha variabilitat d'estructures: analítiques i globals, però sempre hem de prioritzar el que és més global. A un entrenament de 90 minuts només en veuràs 30 d'analítics. El que està clar és que cada any es canvien aspectes a nivell metodològic. La metodologia del Mallorca parteix de les necessitats del Mallorca. Quan jo vaig venir aquí no vaig dir: farem això i això. Jo em vaig passar el primer mes xerrant amb la gent que duia un temps aquí. Com són els jugadors? Quins problemes tenen? Com que jo coneixia el club, no me vaig equivocar massa. Sempre és necessari partir de les necessitats i a partir del dia a dia. Si ara em cridés un equip de fora, no podria fer el mateix que he fet aquí.”

4. Quina formació han de tenir els vostres entrenadors?

“La majoria d'entrenadors dels petits són mestres o titulats amb INEF. Són persones que venen de l'educació, no és gent que s'ha tret el carnet d'entrenador i ja està. Nosaltres cercam gent formada, i com més formada millor. No exigim que per exemple tenguin el Nivell 3 de futbol, però sí exigim que tenguin estudis. Si podem incorporar preparadors físics els incorporam, però a la vegada volem gent que sàpiga entendre el futbol, no que prepari a nivell condicional i ja està. Intentam acumular gent d'aquest perfil. El que ens interessa molt és agafar entrenadors joves que quasi gairebé hagin sortit d'una carrera o que comencin a entrenar, que tenguin ganes i capacitat d'aprendre per fer-los entrenar com nosaltres volguem. Els entrenadors duen a la pràctica la idea de joc que nosaltres volem. Quan un entrenador entra com a primer entrenador d'un equip dels petits, li costa més entendre-ho tot, per això intentam que els primers anys els passin com a segon entrenador. Si veiem que tenen bona projecció, endavant, i sinó ens plantejam què fem amb aquest entrenador. Quins ítems hi ha per valorar si un entrenador és bo o no és bo? La gent s'equivoca si pensa que un entrenador que no crida a la banda no és bo, i això passa. Aquí no pot ser entrenador qualsevol, almenys mentre jo sigui l'encarregat de l'àrea de metodologia. No es tracta de ser millors o pitjors; segurament a fora hi ha millors entrenadors, però aquí cercam un perfil definit a cada etapa. I un bon entrenador del Mallorca Juvenil no pot ésser entrenador de l'Infantil, ja que els objectius d'etapa són molt diferents. El que està clar és que un entrenador que

se torni boig a un banquet no pot ésser entrenador del Mallorca. L'entrenador ha de ser un model. Per a nosaltres és més important la feina setmanal que el dissabte de partit, la competició és només una part de la formació. Està clar que pot passar que els nostres entrenadors es puguin equivocar perdent els papers. Se valora fins a quin punt s'ha comès l'errada, se valora quants d'anys du aquí, si és la primera vegada... però és cert que un entrenador del Mallorca ha d'anar més alerta que un entrenador d'un altre club, ja que no es farà mal a sí mateix, sinó que farà mal al club. L'entrenador ha de ser la màxima figura pel nin, el màxim model a seguir, un entrenador no pot arribar tard.”

5.Fins quin punt s'han d'obtenir resultats en el futbol base del Mallorca?

“Els resultats aquí mai s'han exigit. El que s'exigeix és utilitzar la competició com a un mitjà per créixer. Nosaltres el que volem és que el nin sàpiga competir, i saber competir implica guanyar, perdre i empatar. Mai s'han exigit resultats, ni els equips “A” han de guanyar ni els “B” s'han de mantenir. Competir és l'únic que es valora. La competició com a part del procés formatiu. Els resultats s'exigeixen a partir de l'equip filial. Està clar que si per exemple l'equip juvenil no obtingués uns resultats, aquí ja diríem alguna cosa, però no se'ls exigeix fer campions. Igual que no exigim que els equips facin uns punts determinats a final de temporada. També s'ha de tenir en compte aquest punt de sort que tens o no tens. El més important és ensenyar a afrontar la competició als nins. Quan vols afrontar la competició és intentar guanyar, però no a qualsevol preu ni a qualsevol manera. S'ha d'intentar guanyar seguint la idea que tenim com a club i la filosofia de l'equip. També es treballa l'acceptació. Mai s'ha dit res a cap entrenador quan s'ha perdut. Sí que es diu quan per exemple la línia o la idea de joc no queda reflectida amb un equip. És igual si aquest equip és primer. Que hi hagi la nostra idiosincràsia, que se competeixi al màxim, implica moltes vegades ser molt arriscat i perdre, però no passa res, s'ha d'aprendre des d'abaix. L'exigència competitiva va pujant a mesura que tu pugues. Això és competició, com en la vida mateixa. És llei de vida. Intentam enfocar la competició d'aquesta manera, com la superació d'un mateix i créixer. Aquí el nostre objectiu no és guanyar, sinó formar jugadors. Hi ha clubs professionals que en el seu futbol base també han de guanyar sí o sí, que primer és guanyar i després jugar bé. Nosaltres aquí és competir, i competir implica guanyar, empatar o perdre. El que passa és que s'ha de saber el per què, per què has guanyat o

per què has perdut. O per què has competit d'aquesta manera. Jo vull que se doni més importància positiva a una derrota jugant bé que a una victòria jugant malament.”

6.Com pot aconseguir el club que la pressió que senti el nin sigui mínima?

“Els al·lots, quan arriben aquí, estan pressionats i asustats, fins que en el dia a dia ells veuen que no passa res. Al principi estan insegurs, ho volen fer bé, es bloquegen, fins que s'adapten al dia a dia. Quan veuen que el que s'exigeix és que facin feina i que s'esforcin dia a dia, que siguin respectuosos amb els companys, amb els adversaris, amb els entrenadors... quan comença a conèixer tot això ell se lleva molta pressió, i això és controlable amb la feina dels entrenadors. Per a que això funcioni cada entrenador ha d'adaptar l'exigència en la categoria en que es troba. Els entrenadors a això ho dominen. L'altra part, la dels pares, és més complicada. A part de les reunions d'inici de temporada, ells poden demanar hora per a xerrar amb el coordinador, però no amb l'entrenador, ja que aquest fa feina amb els nins. L'entrenador no li ha de demanar cap explicació a l'entrenador a un pare perquè l'entrenador fa feina amb els nins. Tenim tot el dia a dia informatitzat, i en cas de que vinguin els pares els podem informar de com va el seu nin. Abans de xerrar amb els pares ja tenim els informes i parlem amb l'entrenador. És complicat perquè els pares a vegades viuen el futbol més que els seus propis fills. Hi ha pares que ho entenen i entenen què és estar al Mallorca i hi ha pares que els hi costa. En aquests casos se'ls ha de cridar l'atenció, se'ls ha de xerrar. A més, s'està mirant de fer un projecte nou, fent feina amb pares. Es vol fer una espècie d'escola de pares orientada a com han de viure ells el fet de que tinguin un fill al Mallorca. Els volem ensenyar a saber tolerar frustracions com a pare i a saber com ajudar al seu fill des de la seva posició. Quant al pare fanàtic, al pare entrenador... ells saben des del primer dia que si no tenen un comportament adequat el seu fill no jugarà, i això els afecta. No sol passar, però si passa els cridam l'atenció. Entre altres coses perquè no diran: el pare d'en Tomeu ha fet això, sinó que diran un pare del Mallorca ha fet això, i això és el problema principal. Per tant, hi ha el mal que li poden fer al club i el mal que li fan al nin. El mateix passa amb els nins, si algun fa alguna cosa no diran en Miquel ha fet això, sinó que diran un jugador del Mallorca ha fet això, i tot això és una cosa que intentam potenciar molt a nivell de valors, i hi ha qui ho accepta i qui no, i s'han de prendre decisions.”

7. Com tracta el club l'àmbit acadèmic?

“A nivell acadèmic es demanen les notes als nins després de cada trimestre escolar. Abans, quan en duïen de suspeses, els llevàvem entrenaments i quedaven a casa a estudiar, fins que ens vàrem adonar que les famílies, quan no duïen el seu fill a entrenar, deixaven que el seu fill jugués per defora. Per això, vam decidir que millor que estigui controlat aquí. Què feim ara? Controlam les notes i exigim que s'han de superar en tots els aspectes, però si els pares no ens demanen ajuda no intervenim. Si jo com entrenador tenc un jugador que en suspèn 5 jo xerraré amb ell, però no faré més. Encara que en suspengui, el nin pot jugar el dissabte. Abans es va plantejar deixar sense jugar al nin en aquests casos, però hi va haver problemes. Per què? Perquè si el deixàvem sense jugar, cap problema, però tampoc estudiava a casa seva. Quan hi ha pares que ens demanen ajuda, llevam entrenaments als infants i venen a estudiar a les pròpies instal·lacions per tenir-los controlats. I si hi ha algú que es porta malament a l'escola o a l'institut parlam amb el nin i no hi ha cap problema. De cara a l'any que ve es vol donar un servei de suport als jugadors que tenguin problemes a nivell d'estudis. Això és una cosa molt complicada, més per la societat que pel club en sí. Ens hem trobat casos de pares de benjamins o alevins que el seu únic problema és que el nin no vagi convocat, no que n'hagi suspeses 3 o 4. Hi ha nins que necessiten ajuda i a casa seva no li donen més importància, i en certs casos es preocupa més el club que la pròpia família.”

8. Quin és el vostre horari d'entrenament?

“Quant al número d'entrenaments, els benjamins i alevins entrenen 3 dies per setmana i els infantils 4. Els períodes abans d'exàmens, però, per descongestionar una mica fem dos entrenaments per setmana als més petits i 3 a infantils. A partir de cadets ja no ho fem, ja que han fet un canvi maduratiu per organitzar-se millor. S'ha de tenir en compte que quan nosaltres érem petits sortíem a jugar hores i hores per defora després d'escola; ara, per com és la societat, si el nin no fa extraescolars està a ca seva assegut (videoconsoles...) perquè per defora has d'anar més alerta pels cotxes i no pots estar igual de tranquil. Si aquí estàs 4 dies entrenant, tens molta més experiència motriu que si n'estàs 3, i això al final de l'any es nota.”

9. Aplicaries un projecte com el Juga-Verd-Pley en el futbol base?

“A nivell de puntuació no és viable. Nosaltres partiríem des d'una altra perspectiva. Tu com a jugador del Mallorca tens un 10 i l'has de mantenir. És a dir, no premiariem que facis les coses bé sinó que s'espera que directament les coses es facin bé. Com pot passar sobre tot amb els jugadors nou vinguts, a vegades els hi costa acceptar certes coses. Si un nin no s'esforça, per exemple, per molt bo que sigui, no juga, i això hi ha pares que ho entenen i hi ha pares que costa que ho entenguin. A nivell de valors de tolerància, respecte, esforç, superació, implicació, ganes de créixer, il·lusió... tot això ho potenciam molt en el dia a dia, és a dir, no hi ha una graella per a controlar això, sinó que es dóna per suposat. Els jugadors quan juguen s'han d'esforçar. Als jugadors nou vinguts els donam un fulletó informatiu amb normes pels nins, normes pels pares, protocols de partits i altres valors perquè el jugador sàpiga què és estar al Mallorca. A partir d'aquí, amb la feina del dia a dia, aquests valors es van transmetent. Que els entrenadors arribin puntuals i que demanin concentració i atenció i que vulguin que s'esforcin són paraules que es repeteixen molt. Hi ha jugadors que amb poc temps interioritzen aquests valors i hi ha jugadors que els costa més. Depèn del seu lloc de procedència i del missatge que reben a fora, el qual pot ésser contradictori, i aquí ha passat.”

10. Avantatges i inconvenients que pot tenir un nin per formar part del Mallorca.

“A nivell d'avantatges diria que a nivell de formació hi ha molts aspectes positius, com per exemple les instal·lacions i els recursos que tenen. No hi ha altre club que ho tenguin a l'illa. A nivell d'atenció al jugador també, ja que disposam d'una fisioterapeuta, d'un equip de recuperació... en aquest sentit, està molt cobert. Després, les persones que duen nins aquí s'asseguren que les persones que estan amb ells són titulades. A nivell de programació, la setmana ja està tota planificada des d'abans de començar, en aquest sentit poden estar tranquils. A més, es fan experiències molt enriquidores com els tornejos que es realitzen fora de l'illa. Un inconvenient és que si tu com a família no enfoques que el nin està a un club professional, dient-li al nin que gaudeixi del moment, que aprengui al màxim, i viure totes aquelles experiències que tal vegada una altra gent no pot viure, pots tenir problemes a l'hora de que el club li doni la baixa. Aquí la majoria estan contents, estem xerrant de 1 de cada 100 que estigui enfadat i se'n vulgui anar. L'inconvenient és donar la notícia de la baixa, que moltes vegades es posen a plorar. La notícia es dóna als pares, no al nin. Hi ha altres clubs professionals que

professionalitzen molt més el futbol des de petits. Nosaltres no volem privar aquestes coses perquè no se sap quin jugador de 12 anys serà professional. Una cosa és que el nin vingui amb il·lusió als 3 o 4 dies d'entrenaments i una altra cosa és que el nin pareixi que vingui obligat i te doni la sensació de que es perd part de la infància. Un club professional és un món apart. Aquí cada vegada es potencia més la cantera. Algú els ha d'ensenyar, per exemple, a afrontar el seu primer partit amb el primer equip o amb l'equip del futbol base mateix, o a afrontar quan a un jugador no li surten bé les coses. Nosaltres feim propostes i poc a poc es van fent coses. Per valorar si al futbol base s'està fent bona feina necessites anys. El principal problema, per tant, és que les famílies agafin una obsessió amb el Mallorca. Pares que no es perden ni un entrenament, ni un partit, i deixen de planejar coses com a família per anar a un partit... això és el problema. S'ha de dur sort amb la família, sinó estàs mort. Estam parlant d'una situació en que no tots, per sort, són així. Aquests són pocs, el problema és que acaben cridant molt l'atenció. Per exemple, el darrer any que jo vaig ser entrenador aquí, hi ha un pare que encara diu que li he destrossat la vida al seu fill, i és un nin que va jugar més que altres jugadors que encara estan aquí, i ell se'n va voler anar. Tot era perquè quant als valors com respectar, esforç... era un jugador que ni s'esforçava, se'n reia dels companys... i jo el desconvocava per aquests motius. Per sort, aquests pares no són molts, però poden fer molt de mal, i això sí que ho veig com un problema. Si una persona o una família és molt educada però ho organitza i ho enfoca tot perquè el seu fill està al Real Mallorca i al cap el cap de 3 anys el seu fill ha d'abandonar el club, a la família li costa molt acceptar-ho. Això és un problema. El principal problema tira cap aquí. És un problema de cultura. Nins que suspenen molt són nins que a casa no els obliguen a estudiar. No és una excusa que els nins suspenguin perquè vinguin molts de dies a entrenar. Què se pot perdre un nin del Mallorca? Si l'aniversari d'un amic seu cau en dia d'entrenament, ha de venir a entrenar. Si t'agrada el futbol, no hi ha més inconvenients, s'ha de gaudir el moment. El món dels representats, per últim, també és un inconvenient molt gros. Els representants miren per ells. Això són inconvenients dels clubs professionals. Lo normal un representant hauria de ser a partir de juvenil. Què passa? Que els clubs professionals cada vegada agafen els jugadors més prest, ofereixen diners més prest, les famílies es llancen cap aquest món comercial... tot és una roda. El 70% dels jugadors d'aquí tenen representant, des de benjamins fins juvenils.”

Font: Elaboració pròpia. 2 de maig de 2016.

9.1.2. Entrevista a Rafel Crespi.

1. Quins són els objectius del Centre de Tecnificació?

“L’objectiu fonamental és que els nostres alumnes esportistes puguin compaginar la part esportiva amb la part acadèmica, i es va crear un institut per a què això fos compatible. Aquesta gent entrena a alt nivell, la càrrega d’entrenament la pateixen tant dematí com horabaixa, i hem de compaginar les dues parts. Nosaltres sempre hem d’estar a disposició de la Fundació per l’Esport Balear, que ens diu quins són els horaris d’entrenament, i a partir d’aquests horaris nosaltres hem de muntar els espais acadèmics. Ells entrenen dematí i capvespre dilluns, dimarts, dimecres i divendres. Els dijous ho fan intensiu. Però si un any decideixen que només volen entrenar els dematins, doncs les classes les haurem de fer el capvespre. Ens hem d’adaptar completament. El que està clar és que un objectiu fonamental del centre és l’educació del nin, i dels programes de tecnificació també. El programa de tecnificació no només mira la part esportiva, sinó també la part acadèmica amb els informes que nosaltres els facilitem. Jo crec que seria una errada només mirar la part esportiva deixant de banda la part acadèmica. Hem de tenir clar que tots els alumnes esportistes que tenim nosaltres no practiquen esport perquè els agrada, ni en practiquen a un nivell amateur, sinó que practiquen esport alt nivell. Tenim nadadors que venen a classe i el dematí tal vegada han fet 6 o 7000 metres. Això el dematí, però és que el cap vespre tal vegada en tenen 6 o 7000 més, amb el sentit de que és gent que ha de compaginar les dues coses. Està clar que l’objectiu del programa de tecnificació és formar atletes professionals. Està clar, també, que hi arriben pocs. Algun hi arriba, com per exemple dos de motos nostres que hi han arribat, com en Joan Mir i en Joan Perelló, però n’hi ha molts que es queden pel camí. És molt difícil arribar a dalt de tot, i mira que a Mallorca n’hem tret bastants. Tal vegada un alumne se n’ha d’anar de competició i ha d’estar dues o tres setmanes a fora. Et puc contar el cas d’un tenista. Mira que fa el mes de maig i el mes de juny. Se’n va a Madrid, després a Formentera, després a Palma, i en el mes de juny, quan hi ha exàmens finals i acaben les classes, se’n va a Itàlia i a Vigo. Aquest nin té 14 anys, fa 3r d’ESO. Però clar, quan ha de fer els exàmens aquest al·lot? Ara nosaltres ho haurem d’organitzar. Tenim una normativa que diu que quan un alumne se’n va de competició s’ha de seguir un protocol, que és que quan torna com a mínim han de passar 48 hores abans de posar-li un examen

perquè almenys tengui un mínim de temps per poder-lo preparar. Aquí pot entrar en joc la picaresca. Amb els tenistes tenim un problema afegit. Un tenista sempre sap quan se'n va, però no sap quan tornarà, si l'eliminen a primera ronda vendrà tot d'una. Si ve abans, tal vegada podrà fer algun examen o lliurar algun treball. En canvi, si arriba fins les rondes finals s'ha de quedar més temps, si l'eliminen tot d'una se'n queda menys, i és bastant complicat. Però una de les coses que ens salva com a centre és la bona voluntat que hi ha del professorat. A un centre ordinari ho tens ben clar, de les 8 a les 3 fas classe, aquí estem obligats a ser flexibles, sinó no tendria sentit tenir el centre que tenim. Els professors també donen el que nosaltres anomenem tutories de matèria, que són classes de repàs perquè aquesta gent que va endarrerida per competicions d'alguna manera pugui agafar el ritme d'aprenentatge. Si un nin se'n va dues setmanes o un mes, quan torni tindrà aquestes classes de repàs per agafar el ritme de classes.”

2. Quan es pot formar part del CTEIB? és a dir, en quin moment es pot un nin especialitzar en aquest centre?

“A partir dels 14 anys, ara bé, es fan seguiments des dels 9. El que primer hem de tenir en compte és la Fundació per l'Esport Balear, que depèn del Govern de les Illes Balears. Aquesta entitat té programes de seguiment, els quals després esdevenen en programes de Tecnificació. La Fundació per l'Esport Balear agafa diferents programes de diferents federacions (bàsquet, tennis, gimnàstica esportiva, triatló, natació amb aletes, natació per a discapacitats, ciclisme de pista, motociclisme...) en total són 22 programes de tecnificació. Cada federació proposa un programa de tecnificació, on hi ha uns objectius i uns requisits per ingressar a aquests programes de tecnificació. Abans d'aquests hi ha els programes de seguiment. Als programes de tecnificació hi entren quan tenen 14 anys, és a dir, quan poden fer 3 d'ESO i venir al nostre institut. Però molt abans, damunt els 9 o 10 anys lo que fan és un seguiment i aquests alumnes entren dins els programes de seguiment. Aquests encara continuen en els seus clubs i el centre de tecnificació se centra en els que destaquen més. D'aquesta manera van fent un seguiment durant els 9, els 10, els 11 i els 12 anys. Als 13 s'avisava a les famílies per a l'ingrés del seu fill als programes de tecnificació. Si entra en el programa de tecnificació, ell pot anar al Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears. També pot dir que no, això depèn de les famílies. Als programes de tecnificació nosaltres els agafam amb 14, 15, 16, 17 i 18 anys. El programa comença dels 14 als 18. N'hi ha que duren un període més extens i

n'hi ha que no, ja que els poden treure perquè no han obtingut resultats. Per tant, el programa de seguiment esdevé en el programa de tecnificació. Per això, sempre fan un seguiment a no ser que vengui algú amb 14 o 15 anys i vegin ja que destaca molt i que automàticament li diguin per formar part dels programes de tecnificació, però el que és més normal és que primer estiguin en seguiment. Estar a un seguiment què pot suposar? Que facin concentracions per Nadal, per Pàsqua... els fan entrenar junts aquí i ja en descarten alguns i també es fixen en els que segur entraran en els programes de tecnificació. A tot això ho fan més o manco en tots els esports. Abans teníem un al·lot uruguaià de bàsquet que ja vàrem veure clar que havia de formar part del programa de tecnificació, ja que estava amb la selecció uruguiana. A vegades, una família quan la Fundació per L'esport la crida pot dir que no, perquè el nin no s'ha plantejat entrenar a alt nivell. Jo puc ser molt talentós jugant a bàsquet o nedant però pot no interessar-me competir a alt nivell, o la família pot dir que no vol que el seu fill se dediqui a fer natació, que lo que volen és que nedi i s'ho passi bé, i volen que se tregui una carrera i uns estudis. Hi ha pares que s'enlluernen per a que el seu fill arribi a dalt de tot. En Rafel Nadal, per exemple, ha fet molt de mal, ja que tothom vol ser com ell, però no tothom ho pot ésser. Hi ha jugadors que volen ser com en Xavi o n'Iniesta però que només podran arribar a 2^a B. Què passa? Que aquests que tenen aspiracions que no podran aconseguir s'amarguen i seran uns frustrats.”

3.Quina metodologia s'empra en el CTEIB?

“Quant a l'àmbit esportiu, parlant amb companys llicenciats sobre el talent, està clar que avui en dia es treballa menys de forma espontània. Aquí el més important és entendre el joc, no mecanitzar els gestes. Aquí s'intenta jugar per conceptes, és a dir, que tu jugues no en funció del que te diu l'entrenador, sinó que analitzant la situació dels 3 mecanismes de percepció, decisió i execució, tu analitzes la situació i a partir d'aquí prens una decisió i després l'executes. Jugadors com en Maradona o en Pelé ho duien innat, això no ho havien entrenat. La intel·ligència motriu es un aspecte que s'oblida molt, se mecanitzen massa els gests tècnics. Les noves tendències no van per aquí, van per fer jugadors intel·ligents. Però aquesta espontaneïtat si que s'ha perdut un poc.”

4.Quina formació han de tenir els vostres entrenadors?

“Cada programa de tecnificació té les bases per incloure el tipus d'esportista que vol i el tipus d'entrenador que vol. A bàsquet, si no vaig malament, els exigeixen tenir la màxima titulació, que és tenir un nivell 3. No és necessari que tinguin una carrera. El que està clar és que estan per algun mèrit, no n'agafen a qualsevol. Han de ser professionals o persones que tinguin una formació molt específica i talent formant esportistes. Cada programa de tecnificació disposa d'uns requisits per als seus entrenadors”.

5.Fins a quin punt s'han d'obtenir resultats en el CTEIB?

“És molt dur, però són els resultats esportius els que marquen l'estància del nin en el centre. No obstant això, encara que un nin no n'obtingui i tinguí una projecció i els entrenadors vegin que els resultats esportius li poden venir d'aquí 2 o 3 anys també el mantenen. La gent que va al campionat d'Espanya i rendeix sol seguir dins el programa de tecnificació. Però la gent que no guanya, no segueix. Si el nin obté resultats, el Govern Balear creu amb ell. Si hi ha resultats també hi haurà inversió pressupostària. Si no treuen olímpics, si no treuen gent per anar a campionats d'Europa, campionats d'Espanya, campionats del món, evidentment el programa de tecnificació no pot justificar moltes vegades la feina que està fent, que no és sinònim de dir que no fan bona feina; tal vegada fan una feina esplèndida, però els resultats no acompanyen. No obstant això, els resultats són l'aspecte que es veu, i si no acompanyen moltes vegades estan molt pressionats per obtenir-los. A vegades pot sonar injust, però el polític per a poder invertir lo que cerca per obtenir recursos és veure resultats. Per molta bona feina que se faci, si no hi ha resultats és mal de digerir. Jo entenc que pots fer bona feina i no obtenir resultats, però les altes instàncies no. Per això, els esportistes tenen una certa pressió.”

6. Com pot aconseguir el club que la pressió que senti el nin sigui mínima?

“Aquest és un tema molt complicat. Aquí tenim un gabinet de psicologia. Tenim un psicòleg dins els programes de tecnificació perquè hi ha nins que no aguanten aquesta pressió. Nosaltres hem tengut casos d'al·lots que han hagut d'abandonar el programa de tecnificació sent magnífics estudiants. Per exemple, una al·lota, sent una estudiant magnífica i una esportista impressionant, no va poder suportar el ritme de competició. Ara la nina està estirada a un llit, no estudia, no practica el seu esport i està amb una

depressió enorme. Aquest és un cas extrem, però el psicòleg d'aquí té molta feina, sobre tot amb el tennis. Amb aquest esport hi ha un bucle, que és que tu competeixes, obtens punts, per obtenir punts has de competir i has de sortir fora, per sortir a fora s'han de gastar diners amb desplaçaments i amb hotels, i si no surts a competir no tens punts, i si no tens punts no puges al rànking, i si no puges al rànking no et poden pagar per exemple els desplaçaments, i per pujar has d'invertir, i hi ha pares que han hagut de demanar préstecs per això, i els al·lots ho saben i juguen pressionats perquè el pare tal vegada no ho podrà pagar. Juguen molt pressionats per això i perquè tal vegada els estudis no els van bé perquè estan moltes hores entrenant. Els nins necessiten una ajuda externa com pot ésser el nostre psicòleg per ajudar a entendre tot això. Quant als pares, hi ha la gran sort de que la majoria ho entenen. En canvi, hi ha pares que són uns frustrats jugadors de bàsquet, futbol, de natació... que fan pagar als fills el que ells no han pogut aconseguir. I això no ho fan aposta, ho fan d'una manera tan inconscient que estan afectant negativament als seus fills. I els fills acaben abandonant la pràctica del seu esport. És evident que els pares haurien de donar suport als seus fills i reforços positius, Aquí, torn a repetir, no venen a passar el temps, aquí venen a entrenar a tennis, i no s'entén que puguin tirar i les bolles vagin defora. Tu entrenes de dilluns a dissabte perquè la bolla entri, i si no entra és un problema teu, i tu has de fer que la bolla entri. L'esport d'alt nivell és això. No té res d'educatiu. N'Anna Tarrés les tractava com a màquines que han de rendir i rendir; a aquesta dona només hi havia una cosa que la salvava: treure medalles. Però, des de que ella se n'ha anat, no s'obtenen els mateixos resultats. Vist des de defora, tu pots pensar que no vols això per un fill teu, però per arribar a dalt de tot jo crec que s'ha de ser d'aquesta manera. En comencen moltíssims, però la piràmide a poc a poc es va estrenyent, i per estar al punt més alt val de tot. Aquí també hi ha un tema delicat, que és el dòping. Jo vaig anar a una xerrada del dòping i vaig sortir amb el pèl dret. Si tu ets corredor professional i vols que te donin un contracte i guanyar uns diners per la teva família, no et queda altre remei que entrar dins unes pràctiques il·lícites, perquè si no les fas no estaràs davant i no guanyaràs, i qui estigui disposat a fer aquestes pràctiques serà qui cobrarà a final de mes i tindrà un sou, i això és l'esport d'alt nivell. D'educatiu, torn a repetir, té molt poca cosa.”

7.Com tracta el centre l'àmbit acadèmic?

“Amb el que cal fer molta de feina és amb la coordinació entre l'àrea acadèmica i l'àrea esportiva. Fins ara l'àrea esportiva ha estat un poc recelosa quant a que l'àmbit acadèmic influenciés en coses d'àmbit esportiu, i viceversa, però jo crec que una bona coordinació i treballar junts jo crec que és fonamental, i lo que volen fer amb aquest centre nou és intentar que els professors i els entrenadors convisquin dins un espai, o almanco un devora de l'altre, per a que sigui molt fàcil fluir la informació, i que aquesta sigui bidireccional. Que jo, per exemple, pugui saber quines competicions tenen els de tennis o els de piragua perquè pugui planificar exàmens perquè tal vegada la seva càrrega d'entrenament en aquell moment és tan gran que no els pots exigir una gran càrrega acadèmica, i viceversa, ja que quan no tenen competicions importants nosaltres podem pitjar amb l'aspecte acadèmic. I no dic que no ho facem, perquè jo tenc reunions setmanals, però hi ha molta feina a fer, aquest aspecte se pot millorar molt, i una manera de millorar-ho seria compartir un espai. Tant jo com la cap d'estudis i l'orientadora tenim reunions amb els entrenadors.”

8. Quin és el vostre horari d'entrenament?

“Nosaltres començam a les 8 les classes, acabam a les 10:45, a les 11 els esportistes van a entrenar als seus respectius esports i a les seves respectives instal·lacions del Príncipes de Espanya, els de piragua se'n van a Alcúdia amb una furgoneta, i després tornen per dinar ràpid, i a les 3 hi ha classe fins les 5:30. A les 5:30 hi ha segon torn d'entrenament fins les 8-8:30. Se dutxen i a les 9 tornen cap a casa seva o se'n van a la residència, perquè tenim gent de Menorca, de Formentera i d'Eivissa. Tu no pots donar deures, perquè no te'ls faran. Quan arriben a casa seva o a la residència, com et pots imaginar, estan molt cansats i necessiten dormir. El que ens han deixat fer a partir de l'any que ve és, dels 55 minuts de classe, que 50 siguin presencials i 5 no siguin presencials, de manera que amb un treball trimestral ells puguin justificar aquells 5 minuts que no fan en relació a un centre ordinari.”

9. Aplicaries un projecte com el Juga-Verd-Pley en la competició del centre?

“Jo crec que xoquen molt, perquè el programa de tecnificació o l'esport de rendiment van a cercar rendiment. És vera que per arribar a un rendiment els esportistes han de ser molt disciplinats, però el que van a cercar són resultats, és a dir, van a guanyar. I guanyar a costa de quasi qualsevol cosa. Obtenir resultats de la manera que sigui. Aquí,

a més de ser disciplinats, volen guanyar partits de tennis i bàsquet. Això és el que cerquen. No obstant això, la transmissió de valors, des de l'institut, des de la part educativa, la cuidam: joc nèt, responsabilitat, cooperació, humilitat, ser conscient de les teves pròpies limitacions... nosaltres ho treballam cada trimestre amb una conferència que se diu "Qui és Qui". En aquestes conferències traïem sempre un esportista de referència que pugui inculcar als nostres nins el que és un valor i que els pugui servir d'exemple. Na Marga Fullana ha estat campiona d'Espanya i d'Europa no mountain-bike, i la varen agafar amb dòping i la varen sancionar amb 2 anys sense competir. A partir d'haver complit la sanció, el CSD l'ha agafada com una de les abanderades per a lluitar contra el dòping. Això em pareix perfecte, i per això vull que na Marga vingui i els expliqui als nostres alumnes els perills que té el dòping, que suposa enganyar-te a tu mateix, el valor del joc nèt... per tant, jo sempre agaf un esportista que pugui donar exemple amb alguna valor. La darrera que va estar amb nosaltres va ser n'Ana Warley, que és una anglesa que fa una travessa des de Ciutadella fins Cala Rajada, que són 86 kilòmetres nedant, després ha de fer des de Palma fins a Eivissa, i des d'Eivissa a Dènia, i aquesta dona els va transmetre el que és sacrificar-se i que quan lluites per un objectiu, te posin les pegues que te posin, puguis aconseguir-lo. La màxima que amb esforç s'aconsegueix tot a l'alt nivell no és així. Hi ha d'haver el talent, i també hi ha uns contraris que lluiten contra tu, i tu te pots esforçar i haver fet les coses bé però no arribar-hi. Per això sempre intentam transmetre un valor amb un esportista. Ha vingut en Xavi Torres (natació), Mario Mula (triatló)... i cada trimestre en ve un."

10. Avantatges i inconvenients que pot tenir un nin per formar part del centre.

"Un dels avantatges és que fan el que els agrada, i també poden tenir reconeixements per aconseguir fites esportives. A més, disposam d'unes instal·lacions esportives com les del Príncipes d'Espanya. Gabinet de psicologia. Flexibilitat a l'hora de formar els horaris, és a dir, flexibilitat en l'organització. Un gran inconvenient és que formar part d'un programa de tecnificació és molt més sacrificat del que la gent és pensa. No tenen temps lliure, la seva vida és entrenar i estudiar. Vist des de defora pot parèixer de color de rosa venir al centre o formar part d'un programa de tecnificació, però la pressió per a obtenir resultats esportius o per la família ho fa més difícil. No tenen temps lliure ni per anar, per exemple, al cinema. Els que surten de la residència ho fan a les 6:15 del matí i tornen a les 9 del vespre. Per això, conviuen moltíssim amb els seus entrenadors i els

seus companys. Temps per anar a fer una volta i xerrar en tenen molt poc. A més, molts han de compaginar els entrenaments aquí amb els seus equips. Què passa? Que acaben saturadíssims i estressats. Per últim, també hi ha l'inconvenient d'haver de pagar viatges i altres coses per assistir a tornejos per poder pujar a rànking. Aquesta pressió de si els pares ho podran pagar o no es trasllada al nin, i no en parlem de les pressions que poden arribar a transferir els pares als seus fills.”

Font: Elaboració pròpia. 6 de maig de 2016.

9.1.3. Entrevista a Vicenç Serralta.

1. Quins objectius penses que haurien de tenir el RCD Mallorca i el CTEIB?

“S’hauria de mirar per damunt de tot el que és la persona, perquè de tots aquests també s’ha de veure quants n’arriben a l’alt nivell, i no només això, sinó que independentment de que un arribi, quin tipus de persona és la que arriba allà. Sigui privat o no, hauria de prevaldre això, és a dir, formar persones més competents, i emocionalment i educativament més correctes. Ara bé, està clar que a segons quins centres o clubs prevalen els resultats i treure un millor atleta, independentment de que després aquest pugui fer una traveta a un altre pel simple fet d’intentar guanyar. El primer de tot, per tant, hauria de ser formar de manera integral a les persones, i que aquestes persones es puguin desenvolupar correctament amb unes pautes i unes normes de convivència. Que apart d’això ets bon atleta? Doncs fantàstic.”

2. Quin hauria de ser el moment d’especialització en aquestes entitats? És a dir, a partir de quina edat s’hi hauria de poder formar part?

“La qüestió és quina és l’edat ideal per a especialitzar-se, si és que n’hi ha. A nivell cognitiu, a segons quines edats és molt més important que tinguin un bagatge general. És cert que tampoc hem de sortir del context social en el qual ens movem, ja que el dia de demà la gent se sol especialitzar en un esport. Ara bé, quin és el llinard? No t’ho sabria dir exactament. Des del meu punt de vista, als 7 o 8 anys encara és prest. M’agradaria més que fos alguna cosa més multidisciplinar. A Primària els nins surten

d'aquí amb 12 anys, i no és necessari que s'especialitzin amb una cosa o l'altra. Què passa? Què amb 9 o 10 anys ja ets trobes nins molt especialitzats amb un esport en concret. Després, també cal dir que és complicat que un nin arribi a l'alt nivell si no ha tengut una base molt clara i molt especialitzada en funció d'un esport en concret per poder arribar al nivell a d'aquells que en teoria ja li duen una certa avantatge gràcies a uns anys d'especialització. El que passa és que no ho arreglaríem directament, això té mala ferida, perquè si per exemple una proposta fos entrar al CTEIB a partir dels 17 anys, molt probablement no series a temps d'agafar la resta, perquè la resta tal vegada ha començat a especialitzar-se als 7 o 8 anys. Per tant, tenen una avantatge brutal. Ja no tindria sentit que hi anessin als 17 o 18 anys. Si jugues a l'esport que s'està jugant avui en dia hi has d'entrar des de més a baix si vols tenir unes mínimes possibilitats d'arribar a l'alt nivell.”

3.Quina metodologia haurien de tenir aquestes entitats?

“Evidentment, la presa de decisions, tal i com ho fan en el CTEIB i en el RCD Mallorca com tu m'has comentat, és el més adient. Però no hem d'oblidar el que hem parlat abans. La presa de decisions hauria de ser en un bagatge més general, més multidisciplinar. Esteim d'acord en que s'han de potenciar les preses de decisions, però el nin a un entrenament també hauria de poder practicar varis esports, sobre tot quan són més petits.”

4.Quina formació haurien de tenir els entrenadors d'aquestes entitats?

“No se si tots els entrenadors haurien de tenir la carrera de mestre, perquè és obvi que no bastarien, però sí que és cert que haurien de tenir programes de formació enfocats a tractar als infants com a infants que són i no com a petits adults, que sí que hi ha gent que confon molt aquests termes, és a dir, que intenta treballar amb ells com si fossin uns adults més. Els nins tenen unes característiques i una tipologia totalment diferent a nivell emocional, cognitiu i motriu, i l'entrenador és una peça fonamental en el desenvolupament del nin”.

5.Fins quin punt trobes que haurien d'obtenir resultats el RCD Mallorca i el CTEIB?

“Si nosaltres miréssim per una societat més justa no haurien de prevaldre els resultats per damunt de tot això. Ara bé, si són centres i clubs que viuen d'això no se fins quin punt és lícit que es permeti fer-ho d'aquesta manera. Llevant aquest sistema, també probablement desapareixeria certa competició com s'entén ara, és a dir, que el que guanya és el bo. Per tant, és important fer un canvi, i això costa molt. Per tant, la competició més correcte per a nosaltres seria amb valors i que no depengui exclusivament d'un resultat. L'esport de competició no té res d'educatiu. Com moltes vegades es diu, “al contrario ni agua”. És així. Pel que fa a la competició, m'agrada que el nin s'esforci el que pugui i que millori també les seves qualitats físiques. Tot això, però, fins un punt. Tu has d'intentar guanyar per millorar-te a tu, com a tu mateix, no pel fet d'haver guanyat a l'altre. El fet d'haver de guanyar a l'altre implicarà que tu t'hagis d'esforçar més. Si per exemple hi ha un resultat d'un partit de futbol de 15 a 0, no passen gust cap dels 2 equips, perquè no hi ha aquesta competició, és a dir, no hi ha el fet de l'autosuperació. Amb aquest partit, per tant, no haurien millorat cap dels dos equips. Per tant, la competició a mi m'agrada amb aquells que tenen una equitat, una igualtat, i això fa que tu t'hagis de superar a tu mateix per poder superar a l'altre. Des de l'escola fomentam aquesta autosuperació i una competició amb valors, com tu mateix has vist amb la competició de boti-vòlei.”

6.Com es podrien evitar les pressions que existeixen en el món de la competició?

“Pel fet de formar part del Mallorca i dels programes de tecnificació sí que tens unes certes pressions. Jo vaig jugar amb el Mallorca dos anys, però encara no era el que és ara. Nosaltres només teníem un xandall, però el fet de tenir-lo ja imposava a on anàvem. Hi havia un cert respecte. A jo personalment no em va influir en cap cas la part familiar ni em vaig sentir pressionat en camp moment, però sí que vaig veure coses que evidentment no m'agraden, i si per alguna cosa jo vaig deixar el futbol va ser precisament per l'ambient que rodeja el futbol. Amb 21 anys vaig dir fins aquí hem arribat. Vaig decidir deixar aquest entorn brut, i la gran lacra del futbol base i dels esports base són les famílies, els pares, simplement perquè no han crescut així com

nosaltres voldríem. D'aquí 20 anys, o 15 o 10, podrem veure un petit canvi. El Mallorca té planificat formar una escola per pares, però així i tot hi haurà pares que no entraran, per desgràcia, a aquestes dinàmica. Jo tenc un amic que ha entrenat uns anys el benjamí i l'aleví del Mallorca, i ell deixava molt clar fins on podien arribar els pares. Després hi ha el dilema de: si el pare mostra una mala actitud, ha de rebre el nin? Trec el nin del camp? Clar, el nin tampoc en té cap culpa. Aquí el perjudicat és el nin, que al cap i a la fi té un pare que no respecte i a més el treuen del camp. Per tant, tampoc hauria de ser així. Tot això és molt complex. Quant a les pressions, n'hi ha de tot tipus, sobre tot publicitàries. Quan jo tenia 13 anys tenia un company d'ètnia gitana, portuguès, que jugava amb nosaltres amb el Mallorca i tenia dos anys menys que nosaltres, però jugava amb nosaltres. A aquest jugador el va fitxar Nike, i va passar de dur les camisetes i els cançons foradats a rebre una capsa com un armari de gran plena de roba i sabates de futbol. Controlar tot això, tot aquest món, és molt complicat. Aquest nin tenia la gran sort de que tenia el cap molt ben moblat. Aquest va jugar amb el València, la selecció espanyola, però pels motius que fossin no va acabar d'explotar. En canvi, en Xisco Muñoz va estar amb el Mallorca, València, Betis, equips d'Estònia... i aquest sí que ha fet carrera d'això. Per tant, mai se sap. A vegades en veus un que creus que arribarà i, en canvi, se queda allà, i per això és obvi que hi ha d'haver una formació educativa a darrere per si no arriba. I si arriba, què passa també? Tindrà una durada, però tal vegada emocionalment és un desastre.”

7. Com haurien de tractar aquestes entitats esportives l'àmbit acadèmic?

“Si volguéssim una societat més justa i on tots tinguessin les mateixes possibilitats hauria d'ésser així òbviament, és a dir, hauria de prevaldre la part educativa. Pel que fa a les notes, les demanen i les posen a un calaix. És a dir, les demanen per rentar-se la cara d'alguna manera, ja que després no hi fas res. Clar que hi hauria d'haver un seguiment. El més correcte és que el centre o club està en contacte amb l'escola, i més concretament l'entrenador amb els pares. El que està clar és que un càstig mai hauria de ser “no vas a fer esport”. Al contrari, “com que no has fet la feina que tocava, te'n vas a fer esport i els faràs millor en tornar”. Per tant, tampoc hauria de ser un motiu que pel fet de dur certes males notes que no poguessis anar a fer esport. L'esport l'has de fer

igual. S'hauria de trobar un terme mig. Una possibilitat podria ser: no jugues amb el Mallorca però jugaràs amb un altre. Has de seguir fent activitat física, això està clar.”

8. Què penses sobre els horaris d'entrenament d'aquestes entitats?

“És evident que existeix una gran diferència entre els horaris del RCD Mallorca i els del CTEIB. En aquest cas estan perdent la infància totalment, perquè no poden fer el que està fent un altre. Ells et podran dir que els compensa i que el dia de demà tal vegada tindran un millor cotxe i una millor casa, però a vegades amb alguna cosa molt inferior basta. No importa tenir un Ferrari, sinó ser bona persona i viure bé, i els al·lots del centre difícilment ho estaran fent. És difícil no poder anar a fer una volta amb els teus amics. Per tant, es troben molt pressionats també per aquest aspecte.”

9. Veus viable aplicar el projecte Juga Verd-Pley a l'esport base de rendiment?

“Sí, però amb els adults seria fals, més que res per la societat en la que ens trobam avui en dia. Amb els nins sí que és aplicable. En el cas del Mallorca o dels Programes de Tecnificació, però, ho farien per obligació, ja que el que cerquen és rendiment. Per començar, la puntuació d'aquesta manera s'hauria de consensuar i no imposar, però si es jugués així, aquests centres cercarien la manera per poder guanyar per damunt de tot.”

10. Avantatges i inconvenients que pot tenir un nin per formar part del Mallorca i dels programes de tecnificació.

“Els avantatges els veuran millor ells, és a dir, el fet de poder arribar i poder dir que sóc el millor en cert esport. Veuran també la part econòmica i el reconeixement social en un moment donat per realitzar bé un esport determinat. Tendran també ajudes en referència a infraestructures, serveis metges... que s'inverteixen molts diners en la recerca de nous atletes. Un dels inconvenients és que és molt sacrificat. Són moltes hores, sobre tot en el cas del Centre de Tecnificació. Per poder arribar s'han de fer sacrificis com no poder sortir amb els companys, de la mateixa manera que pot succeir amb els nins que van a centres d'alt nivell de pintura o de música. En mallorquí diem “tots els extrems fan mal”. Un altra inconvenient evident és l'actitud d'alguns pares que rompen la competició i el

món comercial i publicitari que ja hem comentat abans. Si un no té diners per arribar allà dalt ha d'aconseguir ser una persona competents, i també ho haurien de ser els que tenen diners per arribar. Per altra banda, si tu destagues amb alguna cosa, per què no potenciar-ho? Tot això és molt complex.”

Font: Elaboració pròpia. 11 de maig de 2016.

9.1.4. Entrevista a Josep Antoni Ripoll.

1.Quins objectius penses que haurien de tenir el RCD Mallorca i el CTEIB?

“El que està clar és que impossible dividir o dissuadir una persona amb un aspecte professional sense tenir en compte els valors humans. Estam parlant de nins que tenen l'objectiu d'aconseguir arribar a l'elit, per la qual cosa estaran focalitzats pels mitjans de comunicació, per les xarxes socials... per tant, s'ha d'establir una bona escala de valors perquè el nin pugui relacionar el seu rendiment, és a dir, els seus èxits que tindrà per ser talentós amb un esport amb una escala de valors coherent amb la societat, ja que un tenista transmet o hauria de transmetre uns determinats valors als nins i a la societat. Per tant, es pot dir que l'esportista d'alt nivell ha de ser un exemple, i per això entre els objectius hi hauria d'haver formar a totes les persones per a que en un futur, si no arriben a l'alt nivell, siguin competents i educats. La competició d'avui en dia fora de l'escola no té res d'educatiu”.

2.Quin hauria de ser el moment d'especialització en aquestes entitats? És a dir, a partir de quina edat s'hi hauria de poder formar part?

“Hem de tenir clar que a qualsevol esport individual o col·lectiu, als 13 o 14 anys acaba el període de formació més integral, és a dir, es comença a focalitzar només en un determinat esport, com per exemple podria ser anar a un entrenament de futbol però fer els 90 minuts d'entrenament d'aquest esport. La formació és evident que és contínua, que mai acaba. A partir dels 13 o 14, en general, el nin te demana realitzar uns exercicis específics. El Centre de Tecnificació hauria de tenir clar això, és a dir, hauria de tenir

clar que li ve un nin que ha jugat a diferents jocs o activitats, no només d'allò en concret pel qual se l'ha seleccionat. Per tant, el seguiment deixaria de tenir massa significat. Si un nin amb 6 o 7 anys només fa tocs amb el peu, és clar que se li pot fer un seguiment, però és més difícil fer-li un seguiment si aquest un nin un dia fa rugbi, un dia fa bàsquet... que és el que hauria de fer qualsevol club esportiu. Que un nin sigui talentós a tennis, molt probablement serà talentós en altres àmbits. Per tant, el seguiment se faria a edats més avançades i el programa de tecnificació començaria també més tard. La idea seria deixar que el nin creixi d'una manera amb la qual es relacionés l'esport en passar-s'ho bé i no amb un rendiment. I a partir dels 13 o 14 ja seguiríem el nin perquè en aquest moment sí que ja es vol especialitzar. Si fos pare i tingués un nin talentós amb un determinat esport no voldria que se li fes un seguiment especial per ficar-lo dins un programa de tecnificació. Lògicament que se li fessin un seguiment i jo sabés que allò tindrà un rendiment i a la vegada uns valors formatius com a persona sí que m'interessaria, però l'únic que els interessa és si sap fer molts de tocs a una pilota. No fan un seguiment pròpiament del joc, si el nin gaudeix o no, és a dir, fan aquest seguiment més de forma analítica. Per això, per com està enfocat avui en dia, no val la pena. Si primer es tingués en compte el nin, la persona, si estassin més en contacte amb els familiars i es donessin unes pautes als familiars i als entrenadors... ja se'n podria parlar. Ara mateix, però, així com està enfocat és bastant utòpic. A més, com més elevada sigui l'edat per pertànyer a aquests programes de tecnificació molt millor, sempre tenint l'escola com a primera opció.”

3.Quina metodologia haurien de tenir aquestes entitats?

“A nivell d'escoleta fins que el nin té 13 o 14 anys els entrenaments han de ser integrals, és a dir, amb diferents jocs i esports. Evidentment, el pare durà el nin a futbol, però no hem de pensar amb el pare, hem de pensar amb el nin. El pare tindrà les inquietuds de si arribarà o no arribarà a l'alt nivell. El nin està en període de formació motriu i com a persona, i hem de potenciar la presa de decisions al màxim i, a més, potenciar-les en varis esports, ja que aquesta és la característica d'una educació integral, que és el que seria més educatiu pel nin.”

4.Quina formació haurien de tenir els entrenadors d'aquestes entitats?

“És complicat. Com més formació, els entrenadors més haurien de cobrar. Tant els entrenadors del Mallorca com dels programes de tecnificació haurien de tenir carrera, és a dir, haurien d'estar ben formats pedagògicament. Els entrenadors haurien de ser súper-herois que moldegen una matèria prima que és una persona petita, i tenen molt de poder sobre els nins, és a dir, els poden angoixar, els poden fer feliços, els poden transmetre pors, els poden transmetre reptes, valentia... i depèn de com s'enfoqui s'obtindran unes coses o unes altres. Per tant, han d'estar molt ben formats. Qualsevol decisió esportiva al nin li afectarà d'una manera o d'una altra. Han d'estar ben formats per treballar aquella decisió esportiva que prenguin.”

5.Fins quin punt trobes que haurien d'obtenir resultats el RCD Mallorca i el CTEIB?

“Que el Mallorca estableixi un període de formació de mínim dos anys no es pot valorar massa, ni positiva ni negativament, ja que cada nin és un món i cada situació és un món. Dins aquesta norma segurament hi ha flexibilitat, que és el que hauria d'existir. L'ideari és que fins els 14 anys aproximadament no existissin ni classificacions ni competicions com les que existeixen actualment. Haurien de jugar amb una competició amb valors fins els 13 o 14 anys, i tal vegada no faria falta canviar el sistema ja que sabrien valorar la competició d'aquesta manera. Si valorem una competició amb valors, el resultat no és tant important, ja que valorar amb resultats no té massa sentit. Per tant, hem de valorar amb altres ítems, ja que la competició actual no és educativa i no permet la participació de tothom. Jo sóc dels mestres d'Educació Física que creuen que la competició ben duta a terme té uns valors molt importants. Si aquests valors es condueixen bé, la competició fa que l'alumne millori. Què passa? Que només a l'escola duem a terme una competició amb valors, com la del boti-vòlei. Amb aquesta competició ells tenen molt clar que per a obtenir més puntuació s'han de respectar els companys, els adversaris i l'àrbitre. En la competició de forma de l'escola, per tant, només es puntua amb un ítem: el resultat. I si un equip ha guanyat sense jugar nét, què passa? Doncs res, perquè aquest és l'equip que se'n du els 3 punts.”

6.Com es podrien evitar les pressions que existeixen en el món de la competició?

“Si parlem de l'escola parlem de tota la comunitat educativa, i si parlem de la comunitat educativa entraria la tecnificació. Aquí hi ha tota una bombolla en la qual viu el nin. Si hi ha una petita part d'aquesta bombolla que no es compleix bé, la formació pot resultar alterada. El nin està en període de formació com a persona contínuament, i els ímputs que li arribaran seran bastant negatius i no l'ajudaran a créixer com a persona. És evident que hi ha d'haver una coordinació entre la família, l'escola i el club esportiu o programa de tecnificació, i més concretament entre els pares i l'entrenador. Si no hi ha una coordinació clara de què volem no funcionarà, és a dir, l'esport de rendiment ha d'anar basat en una formació de persona. Si no s'enfoca així, al nin li mancaran moltes coses. La pressió, per tant, ja no hauria d'existir. Evidentment, a partir dels 14 o 15 anys, la pressió existirà, però hauria de ser una pressió pensant amb la persona. Més que pressió, s'hauria de canviar la paraula, i treballar el valor de l'esforç, i transmetre al nin que amb esforç aconseguirà un resultat, i si no ho aconsegueix, no passa res. Sí que passarà des d'un punt de vista de rendiment i es voldrà guanyar, però no passarà res des d'un punt de vista de formació com a persona, ja que aquella derrota li servirà per a superar-se a ell mateix i per a lluitar més. Per tant, no haurien d'existir les pressions de cap tipus i de cap àmbit.”

7. Com haurien de tractar aquestes entitats esportives l'àmbit acadèmic?

“El centre sempre hauria d'estar organitzat al voltant de l'educació, que és el que s'hauria de transmetre als pares. El més important pel nin és l'educació. El CTEIB prepararà un nin, i el més ideal és que preparés a la persona amb valors. Aquell nin es pot dedicar a aquell esport econòmicament o no. Per tant, aquest nin hauria de tenir una altra sortida econòmica. Un nin que fa karate però que quan és adult només competeix de manera amateur i ha de fer altres coses, ha de tenir clar quines són les seves prioritats, les quals haurien de ser primer de tot ser feliç, i l'educació ha de formar part d'aquesta felicitat del nin. És a dir, el primer és formar-mos com a persones per a ser feliços. Això li donarà a la persona uns continguts, uns coneixements i unes competències per a arribar a tenir una feina laboral. Quant a les notes, per començar jo a Primària no en posaria. Primer de tot, jo no vull resultats esportius a nivell d'un nin que té 8 anys. Tampoc vull que quan juga un equip A contra un equip B i queden 5 a 0 això se faci

públic i se promocioni amb una lliga al diari. Per això, jo tampoc vull posar una nota a un nin de 10 anys, és a dir, el nin ha d'anar progressant al seu nivell i jo no tenc per què dir-li "tu ets un 7 o un 6", perquè depenent del tipus d'avaluació un nin pot ésser un 3 o pot ésser un 10. Seria interessant que el Mallorca, per exemple, tingués un contacte directe amb el tutor, i que aquest li pogués donar un informe individualitzat del nin sobre aquest rendiment i sobre els valors que el nin ha assolit. És a dir, se'ls donaria un informe curricular i un altre informe relacionat amb el caràcter del nin i els valors, i així el centre de tecnificació o el Mallorca el podria reconduir cap el seu àmbit tenint en compte primer a la persona i després el seu rendiment com a esportista. És a dir, es partiria de la persona, que és el més important, per acabar treballant en l'àmbit esportiu sense deixar de banda l'aspecte educatiu."

8. Què penses sobre els horaris d'entrenament d'aquestes entitats?

"En el cas del Mallorca evidentment és més adequat. En el cas del CTEIB està clar que podrien estar perdent la infància. Una possible proposta, per tant, seria augmentar les edats per a pertànyer a aquests programes i que el nin fos reduït d'horari. No pot ser que un nin comenci a les 7 del matí i torni el vespre a casa seva. Això no pot ser. Hi hauria d'haver un màxim d'hores. Jo entraria dins l'àmbit de reduir horaris i millorar els professionals que ho duen a terme. Si no es du a terme una reducció d'horaris es donaran més casos de depressions greus, i això pot arribar a fer molt de mal a l'esport i a la mateixa entitat esportiva."

9. Veus viable aplicar el projecte Juga Verd-Pley a l'esport base de rendiment?

"És totalment viable i realitzable. Des de l'escola ja promocionem aquesta competició amb valors, com tu també bé has proposat amb el sistema de puntuació que té en compte el respecte als companys, als adversaris i a l'àrbitre, com he dit abans. Ha sortit malament? Tu mateix has vist que no. Els al·lots han acceptat que la competició vendria marcada per una sèrie de valors i ni tan sols han demanat el resultat. Quan s'acabava el partit, es donaven la mà, i això era impressionant. La part negativa de l'aplicació del projecte és que no seria viable pel que fa a la societat, perquè els que dirigeixen el món de la competició són gent bastant major, com en les federacions, la qual ha viscut una

manera determinada de percebre l'esport, i per això ho veig molt complicat. Tant de bo que programes com el Juga Verd-Pley es poguessin aplicar. Tal vegada d'aquí 10 anys sigui més realitzable, ja que s'espera un canvi de les persones que duen les federacions. Per això és necessari que l'aplicació d'aquests projectes sorgeixin i ho proposin des de dalt. Com en qualsevol canvi, els primers anys és evident que no sortiria gaire bé, però poc a poc aniria millorant.”

10. Avantatges i inconvenients que pot tenir un nin per formar part del Mallorca i dels programes de tecnificació.

“A més d'un possible reconeixement social, una de les possibles avantatges seria que es trobessin entrenadors molt formats pel que fa al seu esport. A més, quant a instal·lacions, recuperadors físics... està tot ben cobert, i a nivell organitzatiu compten amb coordinadors majoritàriament de qualitat. Cada dia els professionals estan més ben preparats, tant els entrenadors com els monitors, els coordinadors cada cop tenen més clar les pautes que se'ls ha de donar als entrenadors, i tot això anirà avançant encara que sigui a poc a poc. Un dels inconvenients és la falta d'espai i temps personal; un altre és no gaudir a l'escola, ja que un nin pot passar-ho molt bé a l'escola, i en el cas del Centre de Tecnificació l'escola es veu com un extra, ja que l'objectiu és només esportiu. Em van contar un cas extrem d'una tenista del Centre de Tecnificació que patia una gran depressió, i el psicòleg del centre havia de preparar estratègies pels pares per a que la vessin com una filla i no com a una tenista. És a dir, els seus pares no veien a la seva filla com a una persona humana, és a dir, com a una filla, sinó que la veuen com a una tenista. No la veuen com a res més. Els pares, en aquest cas, no sabien el significat d'educar. Tu com a pare primer has d'educar, i després ja parlarem d'altres coses. Aquella nina necessita reforços positius del seu pare i necessita que el seu pare la renyi de forma correcta. Em pareix molt bona idea que el Mallorca intenti impulsar una escola per a pares. Jo supòs que d'aquí uns anys tot això s'anirà introduint. A més, la pressió dels pares pot resultar perjudicial del nin i pot provocar que aquest fins i tot abandoni la pràctica del seu esport. Els pares, a més, necessiten tenir recursos per a participar en tornejos en el cas del CTEIB, cosa que provoca una bretxa entre els que tenen més recursos i els que en tenen menys, afavorint que arribin més amunt els que tenen més.”

Font: Elaboració pròpia. 11 de maig de 2016.

9.2. Mostres de graelles emplenades del sistema de puntuació amb valors.

Lluís

Nom parella 1: *Marc i Eva*

Punts per competició	Punts per respectar els companys	Punts per respectar els adversaris	Punts per respectar l'àrbitre	Punts totals
☐ 1	☐ 0	☒ 0	☐ 0	☐ 0
☐ 2	☒ 1	☐ 1	☒ 1	☐ 1
☒ 3				☐ 2
				☐ 3
				☐ 4
				☒ 5
				☐ 6

Nom parella 2: *Isabel i Barbara*

Punts per competició	Punts per respectar els companys	Punts per respectar els adversaris	Punts per respectar l'àrbitre	Punts totals
☒ 1	☐ 0	☒ 0	☐ 0	☐ 0
☐ 2	☒ 1	☐ 1	☒ 1	☐ 1
☐ 3				☐ 2
				☒ 3
				☒ 4
				☐ 5
				☐ 6

Nom parella 1: *Toni i Lurdes*

Punts per competició	Punts per respectar els companys	Punts per respectar els adversaris	Punts per respectar l'àrbitre	Punts totals
☐ 1	☐ 0	☐ 0	☐ 0	☐ 0
☐ 2	☒ 1	☒ 1	☒ 1	☐ 1
☒ 3				☐ 2
				☐ 3
				☐ 4
				☐ 5
				☒ 6

Nom parella 2: *Marta i Inei*

Punts per competició	Punts per respectar els companys	Punts per respectar els adversaris	Punts per respectar l'àrbitre	Punts totals
☒ 1	☐ 0	☐ 0	☒ 0	☐ 0
☐ 2	☒ 1	☒ 1	☐ 1	☐ 1
☐ 3				☐ 2
				☒ 3
				☐ 4
				☐ 5
				☐ 6

